

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาจากนักวิชาชีพที่มีบทบาทและประสบการณ์ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ โดยใช้วิธีในการเลือกกลุ่มวิชาชีพที่เกี่ยวข้องแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 12 คน จากการศึกษาดังกล่าวสามารถนำเสนอเป็นประเด็นสำคัญในแต่ละส่วนดังนี้

- 4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.2 ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณนักวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมาย
- 4.3 ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ
- 4.4 ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เป็นการศึกษาแบบเจาะจงเฉพาะนักวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ 6 วิชาชีพ วิชาชีพละ 2 คน ประกอบด้วย แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ตำรวจ และอัยการ รวมนักวิชาชีพที่ทำการศึกษาคั้งนี้ทั้งหมด 12 คน ดังแสดงให้เห็นในตารางที่ 4.1.1.

ตารางที่ 4.1
การจำแนกข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา	จำนวน(คน)
อายุ	
30-35	7
36-40	5
รวม	12
สถานภาพสมรส	
โสด	4
สมรส	8
หย่า/ม่าย	-
แยก	-
รวม	12
ระดับวุฒิการศึกษา	
ปริญญาตรี	2
ปริญญาโท	8
ปริญญาเอก	2
รวม	12
ประเภทวิชาชีพ	
แพทย์	2
พยาบาล	2
นักสังคมสงเคราะห์	2
นักจิตวิทยา	2
ตำรวจ	2
อัยการ	2
รวม	12

ตารางที่ 4.1(ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา	จำนวน(คน)
หน่วยงานที่ทำการศึกษา	
สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย (โรงพยาบาลศิริราชและโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์)	4
สังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ (สถานสงเคราะห์บ้านมหาเมฆ)	2
สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สถานีตำรวจห้วยขวาง และสถานีตำรวจสำโรงเหนือ)	2
สังกัดกระทรวงยุติธรรม (กระทรวงยุติธรรม)	2
หน่วยงานเอกชน (ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และศูนย์ฟื้นฟูฝึกอาชีพอาสาสมัครเด็กที่มีปัญหา)	
รวม	12

จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานกลุ่มตัวอย่าง ด้านการเข้ารับการสัมมนาและการเข้ารับการอบรมนั้น ผู้ปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ได้มีโอกาสเข้าร่วมสัมมนาและอบรมในเรื่องที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศอยู่ตลอดในช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา เป็นประจำตามลักษณะความสำคัญในแต่ละวิชาชีพที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในหน่วยงานที่ปฏิบัติอยู่มีลักษณะในการปฏิบัติงานดังนี้

- มีการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ในระดับเดียวกันที่เกี่ยวข้องเพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือ

- มีการประสานงานกับหัวหน้าซึ่งอาจเป็นทั้งหัวหน้างานและหัวหน้าหน่วยงานเพื่อขอ

รับการสนับสนุนในการปฏิบัติงาน

ส่วนการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพลักษณะทีมสหวิชาชีพระหว่างหน่วยงานกับหน่วยงาน มีลักษณะดังนี้

- มีการประสานงานกับหน่วยงาน โรงพยาบาลในการให้ความช่วยเหลือทางด้านการรักษา
- มีการประสานงานกับสำนักงานอนามัยในการขอความร่วมมือในการจัดสรรบุคลากรมาให้การอบรมเจ้าหน้าที่รวมถึง ขอความอนุเคราะห์ด้านยารักษาโรค
- มีการประสานงานกับสถานีตำรวจในกรณีที่เกี่ยวข้องกับคดี หรือขอความช่วยเหลือในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง
- มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาคเอกชนเพื่อดำเนินงานในด้านการให้ความช่วยเหลือ

4.2. ผลการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณนักวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมาย

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้นเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างนักวิชาชีพหลายสาขา ที่มีทักษะ ความชำนาญในแต่ละด้าน มาปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมและได้รับประโยชน์สูงสุด จากผลการศึกษาทำให้สามารถสรุปลักษณะความสำคัญเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพดังนี้

1. การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ
2. ความจำเป็นของการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ
3. ความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพ ของตนเองและผู้ร่วมปฏิบัติงาน
4. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมาย

1. การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพแพทย์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ หมายถึง การปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือ โดยมีกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มเดียวกัน ลักษณะการปฏิบัติงานดังกล่าวประกอบไปด้วยนักวิชาชีพหลายสาขาวิชาชีพปฏิบัติงานร่วมกัน มีการประเมินผลร่วมกัน ร่วมกันวางแผน มีการปรึกษาหารือกัน มีการประสานงานที่มีความต่อเนื่องโดยเฉพาะข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย มีการประชุมร่วมกันเป็นระยะๆ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดแนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างชัดเจนและมีความต่อเนื่องอย่างครอบคลุม

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพพยาบาล

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ หมายถึง "การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องหลายสาขาเข้ามาร่วมในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือ เช่น ในการรักษาพยาบาลผู้ป่วยต้องมีเจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญหลายฝ่ายด้วยกันในการเข้ามาร่วมประเมินสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วย ไม่ว่าจะเป็นแพทย์ จิตแพทย์ พยาบาล เป็นต้น แต่การดำเนินการใดๆนั้นต่างมีจุดหมาย หรือวัตถุประสงค์เดียวกัน"

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งให้ความเห็นว่า การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ หมายถึง การทำงานร่วมกันโดยมีความคิดเห็นในแต่ละวิชาชีพ โดยมีการนำเสนอข้อมูล และมีกระบวนการในการตัดสินใจร่วมกันอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลแต่ละฝ่าย ซึ่งทุกวิชาชีพที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกลุ่มเป้าหมายนั้นอาจมีวิชาชีพเดียวแต่มาจากหน่วยงานหลายแห่งเข้ามาร่วมกันทำงานร่วมกัน ซึ่งมีได้หมายถึงเฉพาะนักวิชาชีพที่มาจากหลายสาขาเท่านั้นเสมอไป เนื่องจากการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นมีทั้งการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในหน่วยงานเดียวกันและระหว่างหน่วยงาน

และนักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า "การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายกลุ่มเดียวกัน เป็นการปฏิบัติงานร่วมกันมากกว่า 1 วิชาชีพ"

จากความหมายที่กล่าวมานั้น การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันมากกว่า 1 วิชาชีพโดยมีแนวทางในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเดียวกัน ซึ่งต้องประกอบไปด้วยวิชาชีพที่มีความชำนาญในการปฏิบัติงานแต่ละด้านมาปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดกระบวนการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ หมายถึง "การปฏิบัติงานที่ประกอบไปด้วยบุคลากรเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายเข้ามาร่วมในการทำงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในการที่จะดำเนินงานร่วมกันนั้น ต่างมีความรู้ทักษะ ความชำนาญในแต่ละด้านที่แตกต่างกันไปตามลักษณะความสำคัญของแต่ละวิชาชีพ ส่วนลักษณะในการทำงาน เป็นการทำงานในการร่วมประเมิน แสดงความคิดเห็น หาสาเหตุแห่งสภาพปัญหา พร้อมทั้งหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง ซึ่งลักษณะการปฏิบัติงานดังกล่าวต่างมีกลุ่มเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเดียวกัน มีลักษณะการทำงาน มีมุมมองในการทำงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน"

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพตำรวจ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพหมายถึง การร่วมกันปฏิบัติงานในด้านการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายกลุ่มเดียวกัน มีจุดประสงค์ในการให้ความช่วยเหลือร่วมกัน โดยลักษณะการปฏิบัติงานนั้นเป็นกระบวนการปฏิบัติงานระหว่างนักวิชาชีพหลายๆสาขาวิชาชีพด้วยเดียวกัน เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติงานร่วมกับนักสังคมสงเคราะห์และอัยการในกระบวนการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวน เป็นต้น

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในวิชาชีพอัยการ

ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น แนวทางในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ถือว่าจำเป็นอย่างมากในการระดมสหวิชาชีพมาร่วมกันปฏิบัติงาน ซึ่งอาจมาจากหน่วยงานเดียวกัน หรือต่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือ นั้นต่างก็มีจุดประสงค์และมีกลุ่มเป้าหมายในการที่ให้ความช่วยเหลือกลุ่มเดียวกันทำให้เกิดกระบวนการทำงานอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้น พนักงานอัยการได้ให้ความเห็นว่า "กระบวนการในการสืบพยานเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้น ปัจจุบัน กระบวนการในการดำเนินการดังกล่าวประกอบไปด้วยกลุ่มนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในด้านการสืบพยาน ซึ่งประกอบด้วย นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ และอัยการ ซึ่งในหน้าที่ของพนักงานอัยการนั้น เป็นผู้เข้าร่วมฟังในการสืบสอบสวนและร่วมพิจารณาวิเคราะห์สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น กับเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ภายใต้กระบวนการการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย "

2. ความจำเป็นของการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพแพทย์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศแนวทางในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพถือว่ามีความจำเป็นในการที่จะปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายร่วมกัน เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศได้ เกี่ยวข้องกันในหลายๆด้าน เช่น ปัญหาในด้านสังคม ครอบครัว จิตใจหรือแม้กระทั่งมาตรการทางกฎหมาย แพทย์ท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า “เมื่อกลุ่มเป้าหมายมีประเด็นแห่งปัญหาหลายด้าน การทำงานก็ย่อมมีหลายฝ่ายเช่นกัน” จากความคิดเห็นดังกล่าวสามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่า การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องมีความร่วมมือกันในการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพพยาบาล

“การปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือนั้น ไม่ว่าจะเป็นการให้ความช่วยเหลือกลุ่มใดก็ตาม ตามลักษณะงานพยาบาลนั้น ต้องประสานงานกับเจ้าหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการในการให้ความช่วยเหลือ ฉะนั้นการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่ดำเนินการในการให้ความช่วยเหลือ เพราะการให้ความช่วยเหลือนั้นหากเป็นการทำงานของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงอย่างเดียวนั้นก็จะเป็นไปไม่ได้ตรงกับความต้องการของผู้ป่วยได้อย่างรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นทางร่างกาย และจิตใจ”

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพเป็นแนวทางหนึ่งที่เป็นในการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือ เนื่องจากต้องประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญ ผู้ที่มีประสบการณ์ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น หากขาดผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพใดวิชาชีพหนึ่ง การปฏิบัติงานนั้นจะยากขึ้น” ซึ่งสามารถบอกได้ว่าการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศจำเป็นต้องมีผู้ร่วมงานที่มีความชำนาญในแต่ละด้านมาร่วมกันปฏิบัติงาน

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการที่จะแสวงหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ได้อย่างครอบคลุมมากที่สุด โดยเฉพาะการปฏิบัติงานกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ การที่จะหาแนวทางต่าง ๆ มาดำเนินการในการให้ความช่วยเหลือนั้น ต้องประกอบไปด้วยแนวความคิด ความชำนาญ รวมไปถึงทักษะต่างๆ เข้ามาร่วมกันในการประเมินในการให้ความช่วยเหลือ สามารถบอกได้ชัดเจนว่าแนวทางหนึ่งที่สามารถดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็ก ได้นั้นควรเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตำรวจ

การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนับว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่เป็นในการที่จะ ระดมความคิดเห็นต่างๆ เข้ามามีเป็นแนวทางในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ได้อย่างครอบคลุม เนื่องจากการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพประกอบไปด้วยนักวิชาชีพมากกว่า 1 วิชาชีพ ในแต่ละวิชาชีพต่างก็มีความทักษะ ความรู้ ความชำนาญ บทบาท หน้าที่ในการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของวิชาชีพ โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพอัยการ

“เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น แนวทางที่จะให้ความช่วยเหลือ นอกจากกระบวนการทางด้านกฎหมาย คือหาผู้กระทำผิดมาลงโทษแล้ว ควรที่จะมีแนวทางในการให้ความช่วยเหลือด้านอื่นๆ ต่อเนื่องด้วย เนื่องจากเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น นอกจากปัญหาที่เกิดกับทางร่างกายแล้ว ยังปัญหาที่เกิดกับทางด้านจิตใจ ครอบครัว เพื่อน และสังคม ดังนั้น การให้ความช่วยเหลือหากเป็นการปฏิบัติงานของกลุ่มวิชาชีพใดวิชาชีพหนึ่ง การให้ความช่วยเหลือนั้นย่อมไม่ครอบคลุมต่อสภาพปัญหาที่เกิดกับเด็กได้ และยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร อีกทั้งยังเป็นลักษณะการสร้างภาวะแห่งปัญหาทางจิตใจเพิ่มเติมต่อเด็ก ดังนั้น การให้ความช่วยเหลือแบบสหวิชาชีพจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือ”

จากความคิดเห็นนี้สามารถชี้ได้ชัดว่า กระบวนการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ควรประกอบไปด้วยหลายสาขาวิชาชีพ ซึ่งในแต่ละวิชาชีพ ต่างย่อมมีประสบการณ์ ทักษะความรู้ ความชำนาญ มาร่วมกันปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

หนึ่งให้ความคิดเห็นว่กล่าวว่ “ผู้ปฏิบัติงานร่วมกันควรที่จะมีความตระหนัก ู้ในบทบาทหน้าที่ และขอบเขตในการปฏิบัติงานของตนเอง” ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวถือเป็นจรรยาบรรณส่วนหนึ่ง ในลักษณะแห่งวิชาชีพเช่นกัน

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ นักจิตวิทยาให้ความเห็นว่ “การปฏิบัติงานร่วมกันนั้น ต้องรู้และเข้าใจในลักษณะงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่ และควรตระหนักในตนเองในการที่จะทำงาน ร่วมกับผู้อื่น และที่สำคัญในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นต้องมีความเคารพซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็น สัมพันธภาพที่ีร่วมกันในการที่จะปฏิบัติงาน”

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพตำรวจ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพเป็นการปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพอีกหลายสาขา ดังนั้น หลักอย่างหนึ่งในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นคือ การรู้และเข้าใจในลักษณะงานของตนเองที่อยู่ใน ขอบเขตความรับผิดชอบของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของจรรยาบรรณในการปฏิบัติที่นัก วิชาชีพรู้และเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพของตนเองและวิชาชีพ จะทำให้ทราบถึงลักษณะ บท บาท หน้าที่ รวมถึงขอบเขตที่ค้ปฏิบัติงาน โดยเฉพาะในงานของวิชาชีพตำรวจค้ข้างมีความ แน่ชัดเนื่องจากการปฏิบัติเป็น ไปตามกระบวนการยุติธรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎหมายโดยตรง

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพอัยการ

การปฏิบัติร่วมกัน โดยเฉพาะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น พื้นฐานในการปฏิบัติงาน ร่วมกันคือการเคารพในนักวิชาชีพที่ร่วมกันปฏิบัติงาน เนื่องจากทุกวิชาชีพอย่างมีความสามารถ มี ทักษะความชำนาญ ซึ่งลักษณะเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักวิชาชีพทุกวิชาชีพที่เกี่ยวข้องใน การปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเกิดความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ลักษณะดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งในจรรยาบรรณของการปฏิบัติงานร่วมกัน และในการปฏิบัติ งานของพนักงานอัยการ คือการให้ความเป็นธรรมในการให้ความช่วยเหลือ ดังที่ว่ “ให้ความเป็น ธรรมในการสอบปากคำ” จากข้อความที่กล่าวมา เป็นลักษณะของจรรยาบรรณของพนักงานอัยการ เช่นกัน

4. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมาย

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพแพทย์

การให้ความช่วยเหลือที่ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ กฎหมายถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่ง ในการให้ความช่วยเหลือโดยการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ การแยกเด็กออกจากครอบครัวเพื่อหาที่ อยู่ชั่วคราวให้เด็กด้วยอำนาจตามกฎหมายที่บัญญัติไว้ และนอกจากนี้ แพทย์ท่านหนึ่งได้ให้ความ

เห็นว่า“การที่ทีมสหวิชาชีพทำงานร่วมกันไม่ว่าเป็นการประเมินปัญหา การปกป้องเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม ต้องมีอำนาจทางกฎหมายเข้าร่วมในการสนับสนุน จึงทำให้เกิดกระบวนการทำงานได้อย่างจริงจัง เช่น กฎหมายให้สิทธิในการปฏิบัติงานและให้แนวทางในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ดังเช่น การแยกเด็กออกจากครอบครัวนั้นจำเป็นต้องอาศัยกฎหมายเข้ามาช่วยเหลือเป็นตัวบังคับให้เกิดการปฏิบัติงานขึ้นมาได้” เห็นได้ว่าการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เป็นต้องมีกฎหมายมาเป็นตัวบังคับให้เกิดรูปแบบการปฏิบัติงานจึงจะสามารถมีอำนาจ มีบทบาท มีหน้าที่ในการให้ช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางได้อย่างจริงจัง

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพพยาบาล

การปฏิบัติงานในหน้าที่ของพยาบาล มาตรการทางกฎหมายถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนให้เกิดกระบวนการในการให้ความช่วยเหลือได้ เนื่องจากลักษณะการทำงานเป็นการทำงานที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้ป่วย การดำเนินงานต่างๆจึงจำเป็นต้องมีพยานมีส่วนร่วมดำเนินการหลายฝ่ายในการที่ร่วมกันดำเนินการจึงจะสามารถดำเนินการในการให้ความช่วยเหลือได้ ดังนั้นกฎหมายจึงจำเป็นและมีความสำคัญในตัวกระบวนการทำงาน โดยเฉพาะการให้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ กฎหมายถือว่ามีความจำเป็นและสำคัญอย่างมาก พยาบาลท่านหนึ่งให้ความเห็นว่า “แนวทางในการให้ความช่วยเหลือที่กฎหมายเป็นตัวสนับสนุนให้เกิดกระบวนการให้ความช่วยเหลือ”

“กฎหมายสามารถบังคับในการที่จะแยกเด็กออกจากครอบครัวได้เพื่อนำมาสู่การรักษา รวมถึงการบำบัดรักษาฟื้นฟูสภาพทางจิตใจ”

“กฎหมายเป็นกระบวนการหนึ่งในการที่จะนำผู้กระทำผิดมาลงโทษได้”

“กฎหมายให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่ปฏิบัติงานในด้านการให้ความช่วยเหลือทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีแรงใจที่จะกลับไปปฏิบัติงานต่อไป”

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ กระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญต่อรูปแบบในการให้ความช่วยเหลือคือ มาตรการทางกฎหมายเนื่องจาก

“กฎหมายเป็นตัวกำหนดในการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ”

“กฎหมายกำหนดและช่วยเหลือไม่ให้เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมถูกกระทำซ้ำอีก ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งในการให้ความคุ้มครองทางด้านกฎหมาย”

“กฎหมายมีอำนาจที่จะแยกเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมออกจากสิ่งแวดล้อม หรือครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการคุ้มครองต่อสภาพปัญหาทางร่างกาย รวมถึงด้านจิตใจ ในระยะหนึ่ง”

“อำนาจทางกฎหมายทำให้เกิดรูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพเนื่องจากกฎหมายได้ออกมาว่าผู้ที่จะมีหน้าที่ในการพิทักษ์สิทธิและให้การคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำได้นั้น ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในแต่ละวิชาชีพตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้”

จากข้อความที่กล่าวมาซึ่งสามารถบอกลถึงความจำเป็น ความสำคัญของกฎหมายสามารถนำมาสู่กระบวนการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือได้อย่างชัดเจน ดังนั้นผู้ที่ร่วมในการให้ความช่วยเหลือต่างก็ย่อมมีความรู้และมีความเข้าใจในกฎหมายพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการย่อมมีความรู้ ความชำนาญทางด้านกฎหมายในการคุ้มครองและให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นักจิตวิทยาท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ต้องคดีนั้น กระบวนการกฎหมายถือว่าเป็นกระบวนการหนึ่งในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นการแยกเด็กออกจากครอบครัว การดำเนินหาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องในด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศได้แก่ กฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่ถูกกระทำ โดยเฉพาะกฎหมายให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชน”

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพตำรวจ

การปฏิบัติงานในหน้าที่ตำรวจกระบวนการปฏิบัติงานเป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งมีความชัดเจนต่อแนวทางในการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครอง การให้ความช่วยเหลือ รวมถึงการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ ดังนั้นในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ กฎหมายย่อมมีความสำคัญเนื่องจากเป็นเกณฑ์บังคับที่นำไปสู่รูปแบบการปฏิบัติงาน ตำรวจท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตำรวจ กฎหมายถือเป็นสิ่งคู่กับการปฏิบัติงานด้วยกันอย่างชัดเจน ดังนั้นกฎหมายทุกบทย่อมมีประโยชน์ต่อแนวทางหรือกระบวนการในการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ” โดยเฉพาะการปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือถือเป็นหน้าที่หลักในการทำงาน

จากการศึกษาตามลักษณะความรู้ความเข้าใจในมาตรการทางกฎหมายวิชาชีพอัยการ

กระบวนการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศกฎหมายถือเป็นหลักสำคัญในกระบวนการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ โดยลักษณะของกฎหมายที่ให้ความช่วยเหลือคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ในตัวบทกฎหมายนั้นคืออยู่แล้ว แต่จะคืออย่างไรนั้น ขึ้น

อยู่กับการนำกฎหมายมาใช้ซึ่งมีคุณค่าและเป็นประโยชน์มากที่สุด แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดบางอย่างในการให้ความช่วยเหลือเด็ก โดยเฉพาะข้อจำกัดทางด้านเวลาในการปฏิบัติงานถือเป็นว่าตัวการสำคัญที่ไม่สามารถนำกฎหมายมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ตามที่อัยการท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “ความสำคัญของกฎหมายนั้นขึ้นอยู่กับการนำมาปฏิบัติจริงให้เกิดเป็นกระบวนการทำงานได้” ดังนั้นกฎหมายที่จะมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานนั้นขึ้นอยู่กับกระบวนการนำมาใช้อย่างชัดเจน

จากการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณนักวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมายในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างนักวิชาชีพหลายสาขาที่มีทักษะ ความชำนาญในแต่ละด้านมาปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมและได้รับประโยชน์สูงสุด จากการศึกษาทำให้สามารถนำเสนอและสรุปความสำคัญ เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ดังตารางที่ 4.1

ได้อย่างเหมาะสมและได้รับประโยชน์สูงสุด จากการศึกษาทำให้สามารถนำเสนอและสรุปความสำคัญ เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.2.

ผลการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณ นักวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมายในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

ผลการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณนักวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมาย	นักวิชาชีพ					
	แพทย์	พยาบาล	นักสังคมสงเคราะห์	นักจิตวิทยา	ตำรวจ	อัยการ
การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ	การปฏิบัติงานร่วมกันที่มีการประสานงาน มีการวางแผนร่วมกันตลอดจนมีการประชุมร่วมกันเป็นระยะๆ	การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย	การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน	การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน	การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน	การระดมสหวิชาชีพมาร่วมปฏิบัติงานโดยมีจุดประสงค์และกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน
ความจำเป็นของการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ	จำเป็น เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายมีประเด็นปัญหาหลายด้าน การทำงานก็ควรมีหลายฝ่ายเช่นกัน	จำเป็นเพราะทำให้สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างรอบด้าน	จำเป็นเพราะหากขาดผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพใดก็ตาม การปฏิบัติงานก็จะยากขึ้น	จำเป็นเพราะเป็นการระดมความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางช่วยเหลือ	จำเป็นเพราะเป็นการปฏิบัติงานหลายฝ่ายในการหาแนวทางช่วยเหลือ	จำเป็น เพราะทำให้สามารถช่วยเหลืออย่างได้ผล

ตารางที่ 4.2.(ต่อ)

ผลการศึกษเกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปฏิบัติ งานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณนักวิชา ชีพและมาตรการทาง กฎหมาย	นักวิชาชีพ					
	แพทย์	พยาบาล	นักสังคม สงเคราะห์	นักจิตวิทยา	ตำรวจ	อัยการ
ความรู้ความเข้าใจใน จรรยาบรรณวิชาชีพ ของตนเองและผู้ร่วม ปฏิบัติงาน	รู้และเข้าใจใน จรรยาบรรณของ ตนเองและผู้อื่นทำ ให้ทราบถึง ขอบเขตการปฏิบัติ งานร่วมกัน	รู้และเข้าใจใน จรรยาบรรณของ ตนเองและผู้อื่น ทำให้ทราบถึง ขอบเขตบทบาท หน้าที่	รู้และเข้าใจใน จรรยาบรรณของ ตนเองและผู้อื่น ทำให้ทราบถึง ทัศนะมุมมอง รวมถึงขอบเขต งาน	รู้และเข้าใจ ในจรรยา บรรณของ ตนเองและผู้ อื่นทำให้ ทราบถึงบท บาทหน้าที่ ของตนเอง	รู้และเข้าใจใน จรรยาบรรณ ของตนเองและ ผู้อื่นทำให้ทราบ ถึงลักษณะงานที่ ได้รับมอบหมาย	รู้และเข้าใจ ในจรรยา บรรณของ ตนเองและ ผู้อื่นทำให้ ทราบถึง ขอบเขต และงานที่ รับผิดชอบ ร่วมกัน
ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับมาตรการ ทางกฎหมาย	กระบวนการ กฎหมายมาเป็น ส่วนในการ สนับสนุนให้ความ ช่วยเหลือ	กฎหมายเป็นคัว สนับสนุนให้เกิด กระบวนการให้ ความช่วยเหลือ เพราะเป็นเรื่อง เกี่ยวข้องกับชีวิต	รู้และเข้าใจใน ส่วนที่ปฏิบัติงาน อยู่เช่นกฎหมาย ป.อ.วิ.อา.ญา กฎหมายการให้ ความคุ้มครองเด็ก	รู้เฉพาะใน กฎหมายที่ เกี่ยวข้องต่อ การให้ความ ช่วยเหลือเด็ก เช่นกฎหมาย ป.อ.วิ.อา.ญา	แนวทางในการ ให้ความช่วย เหลือจึงมี กฎหมายที่นำมา สู่การปฏิบัติงาน ร่วมกัน	กระบวนการ การปฏิบัติ งานอยู่ภาย ได้กฎหมาย ดังนั้นแนว ทางในการ ให้ความ ช่วยเหลือจึง มีกฎหมายที่ นำมาสู่การ ปฏิบัติงาน

4.3. ผลจากการศึกษาด้านการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นอกจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในเรื่องของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมายแล้ว การศึกษาในด้านของรูปแบบ ลักษณะ การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพก็มีลักษณะความสำคัญเช่นกัน ดังนี้

1. รูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ มี 2 รูปแบบ คือแบบประสานงานและแบบบูรณาการ

2. หลักการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 6 หลักการ ดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส
2. หลักการรู้จักตนเอง
3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น
4. หลักการพบปะ การประชุมอย่างสม่ำเสมอ
5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย
6. หลักการรับผิดชอบร่วมกัน

3. กระบวนการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การติดต่อสื่อสาร
2. การประนีประนอม
3. การประสานงาน
4. ความร่วมมือ
5. การติดตามประเมินผล

4. บทบาท หน้าที่ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

1. รูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ มี 2 รูปแบบ คือแบบประสานงาน และแบบบูรณาการ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพแพทย์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของแพทย์ได้ปฏิบัติงานตามรูปแบบการประสานงาน เพราะการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศจำเป็นต้อง

ประสานงานกับนักวิชาชีพหลายๆสาขาเข้ามาร่วมกันในการในการประเมิน วิเคราะห์ร่วมทั้งหาแนวทางในการทำงาน ซึ่งนักวิชาชีพที่เข้ามาร่วมกันในการปฏิบัติในที่นี้ ต้องมีความชำนาญทักษะ ประสบการณ์ในการทำงานซึ่งบัญญัติไว้ในตัวบทกฎหมายซึ่งเป็นตัวบังคับให้เกิดการปฏิบัติกัน ส่วนใหญ่ผู้ที่คอยมีหน้าที่ในการประสานงานให้เกิดกระบวนการในการปฏิบัติงานคือ เจ้าหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ ส่วนหน้าที่ของแพทย์ คือผู้ตรวจ ผู้วินิจฉัย ผู้ร่วมประเมิน เป็นต้น ซึ่งในบทบาทหน้าที่ของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญนี้ ย่อมประกอบไปด้วยแพทย์หลายสาขาเช่นกัน เช่น กุมารเวชศาสตร์ จิตแพทย์ เป็นต้น ดังนั้น แนวทางในการทำงานส่วนใหญ่จะเป็นไปตามหน้าที่ตามกฎต่างๆที่ได้บัญญัติขึ้นไว้อยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นกฎหมาย หรือนโยบายในหน่วยงานที่ปฏิบัติงานอยู่ ส่วนถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีทางหน่วยงานจะทำหน้าที่ในการส่งต่อยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

รูปแบบบูรณาการนั้นค่อนข้างเป็นไปได้น้อยเนื่องจากการปฏิบัติงานต้องเป็นไปตามกฎเป็นไปตามขอบเขตที่วางไว้อยู่แล้วจึงมักเป็นรูปแบบการประสานงานมากกว่า “แม้ว่ารูปแบบการปฏิบัติงานแบบบูรณาการจะฟังลักษณะการปฏิบัติงานดูสวยหรู” แต่สภาพความเป็นจริงในการปฏิบัติงานนั้นไม่สามารถเป็นไปตามรูปแบบการบูรณาการได้เนื่องจากกระบวนการให้ความช่วยเหลือนั้น กฎหมายได้กำหนดแล้วว่าผู้ร่วมปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือนี้ต้องเป็นนักวิชาชีพตามกฎหมายได้บัญญัติ ไม่ว่าจะเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน พยาบาล นักจิตวิทยา อัยการ นักสังคมสงเคราะห์ หรือตำรวจ ซึ่งบางครั้งอาจรวมไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็ก ร่วมเป็นพยานหรือเข้าร่วมในการให้ความช่วยเหลือด้วย ดังนั้นทัศนคติการปฏิบัติงานในวิชาชีพเมื่อได้ปฏิบัติงานจริงๆแล้วจะเป็นไปในรูปแบบประสานงานเนื่องจากความชัดเจน ความต่อสามารถนำมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดแนวทางให้ความช่วยเหลือ ได้จริง

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพพยาบาล

รูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในลักษณะวิชาชีพพยาบาล การปฏิบัติงานดังกล่าวตามรูปแบบการประสานงานมากกว่ารูปแบบบูรณาการ เนื่องจากรูปแบบการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ จำเป็นต้องประกอบไปด้วยผู้ปฏิบัติ นักวิชาชีพที่กฎหมายได้กำหนดไว้แต่แรกอยู่แล้ว เนื่องจาก กระบวนการให้ความช่วยเหลือจำเป็นต้องมีกระบวนการทางกฎหมายเข้ามาเป็นตัวสนับสนุนและเป็นตัวบังคับให้เกิดการในการปฏิบัติงาน ดังนั้นรูปแบบที่เลือกในการปฏิบัติงานจำเป็นต้องมีความชัดเจน ความต่อเนื่องของลักษณะการให้ความช่วยเหลือ จึงสามารถเกิดกระบวนการในการปฏิบัติ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ภายใต้วิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์ในภาครัฐ หรือหน่วยงานโรงพยาบาลกล่าวว่า " ส่วนมากรูปแบบในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นได้ปฏิบัติในรูปแบบประสานงานมากกว่าบูรณาการ เนื่องจากการปฏิบัติต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญพอสมควรจึงสามารถเข้าใจในงานที่ให้ความช่วยเหลือ และการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมนั้น การปฏิบัติงานในโรงพยาบาลย่อมมีลักษณะ หรือมีโครงสร้างการปฏิบัติงานอย่างชัดเจนดังนั้นการปฏิบัติงานย่อมเป็นไปตามกฎระเบียบและเป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมาย เนื่องจากการปฏิบัติงานกับผู้ปวยนั้นเป็นลักษณะการให้ความช่วยเหลือด้านชีวิต ซึ่งจะต้องมีลักษณะของความยินยอมด้วย จึงจะเกิดกระบวนการให้ความช่วยเหลือ" นักสังคมสงเคราะห์อีกท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า "บางครั้งการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นจำเป็นต้องมีรูปแบบบูรณาการขึ้นบ้างซึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน นักสังคมสงเคราะห์ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานภาคเอกชน หรือมูลนิธิมักใช้รูปแบบการปฏิบัติงานทั้งสองรูปแบบซึ่งการปฏิบัติงานเป็นไปตามเหตุการณ์"

ดังนั้นรูปแบบการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือนั้นบางครั้งขึ้นอยู่กับแนวทาง นโยบายในการปฏิบัติงานเช่นกัน เห็นได้ชัดว่า นักสังคมสงเคราะห์ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐ หรือโรงพยาบาล มักใช้รูปแบบการประสานงานมากกว่า แต่สำหรับนักสังคมสงเคราะห์ที่ปฏิบัติงานในภาคเอกชน เป็นรูปแบบการปฏิบัติงาน ทั้ง สองรูปแบบ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ส่วนใหญ่เป็นรูปแบบประสานงานมากกว่าบูรณาการเนื่องจากการปฏิบัติงานนั้นเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม รูปแบบในการปฏิบัติงานจึงควรที่จะมีความชัดเจนพอสมควร แต่รูปแบบบูรณาการนั้นจะมีลักษณะการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือที่เป็นไปตามกรณีที่มีความจำเป็นเท่านั้น บางครั้งแนวทางในการให้ความช่วยเหลือควรมีลักษณะการปฏิบัติงานผสมผสานมากกว่า แต่รูปแบบในการปฏิบัติงานจริงานั้นเป็นเพียงรูปแบบประสานงาน แต่รูปแบบทั้งหมดที่นำมาสู่การปฏิบัติงานนั้นความสำคัญไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบ ซึ่งมีนักจิตวิทยาท่านหนึ่งกล่าวว่า "แต่ขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติงานมากกว่าว่าสามารถนำรูปแบบที่มีอยู่นั้นมาปฏิบัติงานให้เกิดกระบวนการในการให้ความช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพได้มากน้อยแค่ไหน"

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตำรวจ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ในการปฏิบัติงานส่วนใหญ่เป็นรูปแบบการประสานงานมากกว่ารูปแบบบูรณาการเนื่องจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นไปตามกฎระเบียบ และข้อปฏิบัติตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ดังนั้นรูปแบบการปฏิบัติจึงควรค่อนข้างมีความชัดเจน มีรูปแบบ มีโครงสร้างของผู้ที่สามารถร่วมในการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือ เพราะงานหลักของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามข้อกำหนดที่ได้กำหนดไว้คือ การให้ความคุ้มครองและช่วยเหลือผู้ที่ถูกกระทำ

จากการศึกษาตามลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพอัยการ

รูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ตามลักษณะวิชาชีพอัยการ ได้นำรูปแบบการประสานงานมาใช้ในการปฏิบัติงานมากกว่ารูปแบบบูรณาการ เพราะกระบวนการต่างๆ ขั้นตอนต่างๆในการปฏิบัติของวิชาชีพอัยการนั้น มีกฎหมายเป็นตัวบังคับอยู่แล้ว

ดังนั้น การปฏิบัติงานดังกล่าวต้องเป็นไปตามกฎหรือข้อตกลงที่บัญญัติไว้ในตัวบทกฎหมายอย่างชัดเจน เช่น กรณีในการสอบปากคำเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม กฎหมายให้พนักงานอัยการเป็นผู้เข้าร่วมฟังการสอบสวน เป็นต้น เพราะการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ จำเป็นต้องอาศัยนักวิชาชีพหลายสาขาวิชาชีพเข้ามาร่วมกันปฏิบัติงานอย่างชัดเจน เนื่องจากในตัวกฎหมายได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่เข้าร่วมในด้านการให้ความช่วยเหลือนั้น ต้องมีความชำนาญ มีประสบการณ์ ผ่านกระบวนการอบรมในด้านที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องจบตามสาขาวิชาชีพ การปฏิบัติดังกล่าวจึงค่อนข้างมีความชัดเจน ส่วนรูปแบบบูรณาการอาจเป็นรูปแบบหนึ่งที่ร่วมเข้ามาเป็นแนวทาง เป็นกระบวนการในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ สถานการณ์ รวมทั้งความต้องการของทีมสหวิชาชีพที่ร่วมกันปฏิบัติถือว่าเหมาะสมหรือไม่

2. หลักการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 6 หลักการ ดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส
2. หลักการรู้จักตนเอง
3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น
4. หลักการพบปะ การประชุมอย่างสม่ำเสมอ
5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย
6. หลักการรับผิดชอบร่วมกัน

จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพแพทย์

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ย่อมมีหลักการในการปฏิบัติงานร่วมกันดังต่อไปนี้

1. หลักการเปิดโอกาส

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพความจำเป็นอย่างหนึ่งในการสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างต่อเนื่องคือ การเปิดโอกาสให้กลุ่มสมาชิก หรือนักวิชาชีพท่านอื่นๆ ร่วมกันในการแสดงความคิดเห็น เพื่อที่เป็นการระดมแนวความคิดในการปฏิบัติงานร่วมกัน ในบทบาทของวิชาชีพแพทย์ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือนี้ได้ใช้หลักการเปิดโอกาสเช่นกัน

2. หลักการรู้จักตนเอง

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพการเข้าใจ และรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง เป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติงานร่วมกัน เพราะทำให้รู้ถึงขอบเขตในการทำงานร่วมกับวิชาชีพอื่นๆ ดังนั้นการรู้จักตนเอง คือการรู้ว่าตนเองอยู่ในสถานภาพอะไร อยู่ในบทบาทอะไรและกำลังปฏิบัติหน้าที่อะไรอยู่ จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติงานร่วมกัน

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

การปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพหลายๆสาขา การเคารพในวิชาชีพอื่นถือว่าเป็นหลักในการทำงานร่วมกัน ดังนั้นการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพจึงควรที่จะรู้และเข้าใจวิชาชีพอื่นเช่นกัน จึงจะสามารถปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างประสบผลสำเร็จ

4. หลักการพบปะ มีการประชุมอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพสาขาอื่นๆควรมีการประสานงานในการทำงานอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะข้อมูล ข้อตกลงรวมถึงข้อวินิจฉัยต่างๆ จึงจะสามารถทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง มีแพทย์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า "การปฏิบัติงานร่วมกับสาขาวิชาชีพอื่นนั้น จำเป็นต้องมีการนัดการประชุมกันอย่างต่อเนื่องอย่างน้อยเดือนละครั้งหรือมากได้เท่าที่มีเหตุการณ์จำเป็น เนื่องจากการพบปะ หรือการประชุมนั้นเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถนักวิชาชีพอื่นมีความเข้าใจในหน้าที่ หรือบทบาทของตนเองมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้การปฏิบัติงานนั้นไม่มีความซ้ำซ้อน "

5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย

การปฏิบัติงานทุกครั้งสิ่งแรกที่ผู้ปฏิบัติงานควรให้ความสำคัญคือการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย จึงสามารถดำเนินตามขั้นตอน หรือกระบวนการต่างๆ เพราะหากผู้ร่วมปฏิบัติงานไม่รู้ไม่เข้าใจในงานที่รับหมาย ย่อมไม่รู้ขอบเขตในงานที่ต้องปฏิบัติงานร่วมกับผู้ปฏิบัติงานท่านอื่นๆ ลักษณะงานเป็นลักษณะการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนที่ขาดความรู้ความเข้าใจในการทำงานร่วมกัน

6. หลักการมีความรับผิดชอบร่วมกัน

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ โดยเฉพาะในบทบาทหน้าที่ของแพทย์ หลักการมีความรับผิดชอบร่วมกัน ถือเป็นเหตุสำคัญ เนื่องจากการทำงานในการให้ความช่วยเหลือผู้ป่วย ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงไว้ในตัวกฎหมายในการรักษาผู้ป่วยและ นโยบายในหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพพยาบาล

จากการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ในลักษณะการปฏิบัติงานของวิชาชีพพยาบาลมีหลักการในการปฏิบัติงานดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นหลักการ ในการเปิดโอกาสเป็นหลักการที่นำมาสู่การปฏิบัติงานร่วมกันได้อย่างชัดเจน “ลักษณะการเปิดโอกาสในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้น คือการเปิดให้เจ้าหน้าที่ต่างๆที่ปฏิบัติงานร่วมกัน มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อแนวทางในการปฏิบัติงาน”

2. หลักการรู้จักตนเอง

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ตามลักษณะวิชาชีพพยาบาลหลักการรู้จักตนเองเป็นหลักการหนึ่งที่ทำให้รู้และตระหนักในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ การที่จะสามารถปฏิบัติงานร่วมกันในหลายสาขาวิชาชีพได้นั้น หลักการหนึ่งที่ไม่ควรที่จะละเลย คือ “การให้ความเคารพ ยกย่อง ให้เกียรติผู้ร่วมปฏิบัติงาน” จึงสามารถที่ปฏิบัติงานร่วมกับวิชาชีพอื่นได้ ซึ่งหลักการข้อนี้สามารถนำไปสู่กระบวนการการประนีประนอมได้

4. หลักการพบปะ การประชุมอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในโรงพยาบาลย่อมมีการใช้หลักการพบปะ การประชุมอย่างสม่ำเสมออย่างต่อเนื่องอยู่แล้ว ฉะนั้นกระบวนการทำงานร่วมอย่างหนึ่งที่เป็นแกนนำไปสู่การรู้และเข้าใจในงานที่ตนเองได้รับมอบหมาย คือการประชุมการทำงานอย่างต่อเนื่อง

5. หลักการเข้าใจในงานที่รับมอบหมาย

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ นักวิชาชีพส่วนใหญ่ย่อมใช้หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมายเสมอ เนื่องจากการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันตามแต่ละวิชาชีพเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของงานที่แต่ละวิชาชีพปฏิบัติอยู่ ดังนั้นการปฏิบัติตามหน้าที่นั้น พื้นฐานในการปฏิบัติงานคือ การรู้และเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย เพราะนำไปสู่การปฏิบัติงานอย่างชัดเจน

6. หลักการมีความรับผิดชอบร่วมกัน

การปฏิบัติงาน โดยเฉพาะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ภายใต้นักวิชาชีพพยาบาล ความรับผิดชอบส่วนใหญ่คือ รับผิดชอบในกลุ่มเป้าหมายที่ดำเนินการให้ความช่วยเหลือ หลักการข้อนี้ มีลักษณะเป็นจรรยาบรรณข้อหนึ่งในการปฏิบัติงานด้านวิชาชีพพยาบาล ดังนั้น เมื่อเป็นการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกระงับทำทารุณกรรมทางเพศนั้น การรับผิดชอบร่วมกันจึงเป็นเป้าหมายหลักในการปฏิบัติงานเช่นกัน

จากหลักการทั้งหมดนั้น ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกระงับทำทารุณกรรมทางเพศ ย่อมใช้ทุกหลักการในการนำมาปฏิบัติงานร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นสหวิชาชีพ หรือวิชาชีพพยาบาลก็ตาม

จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์ได้มีหลักการในการปฏิบัติงานดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น โดยเฉพาะนักสังคมสงเคราะห์หลักการการเปิดโอกาสถือว่าเป็นหลักการหนึ่งในกระบวนการปฏิบัติงานตามหลักการของนักสังคมสงเคราะห์ซึ่งต้องปฏิบัติอยู่แล้ว

2. หลักการรู้จักตนเอง

การปฏิบัติงานในหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ หลักการรู้จักตนเองเป็นหลักการทำให้ทราบถึงบทบาท หน้าที่ ขอบเขตในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนเอง แล้วด้วยวิชาชีพสังคมสงเคราะห์หลักการการรู้จักตนเองถือว่าเป็นหลักการหนึ่งที่ปฏิบัติอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ หรือปฏิบัติงานในหน่วยงานเดียวก็ตาม

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น การเคารพนับถือนักวิชาชีพร่วมปฏิบัติงานถือว่าเป็นหลักการในการทำงานร่วมกัน เนื่องจากการทำงานกับผู้อื่นนั้น ควรที่จะเคารพผู้ร่วมปฏิบัติท่านอื่นเช่นกัน จึงจะสามารถลดความขัดแย้งในการทำงานร่วมกันได้

4. หลักการพบปะ การประชุมอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในโรงพยาบาล โดยเฉพาะนักสังคมสงเคราะห์มีหน้าที่อย่างที่มีความสำคัญอย่างมากคือ การประสานงานกับหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องในการให้ความช่วยเหลือคือ หน้าที่ในการประสานงานกับทุกฝ่ายให้เกิดแนวทางในการประชุมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลักษณะหน้าที่นี้ ถือได้ว่าเป็นแกนหลักให้เกิดกระบวนการปฏิบัติงานร่วมกัน แต่สำหรับนักสังคมสงเคราะห์ที่มีได้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของโรงพยาบาล หลักการการประชุมกันอย่างต่อเนื่อง

แทบไม่มีเลย เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านเวลา โดยเฉพาะนโยบายมิได้บังคับหรือกำหนดว่าการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นควรที่จะมีการประชุมอย่างต่อเนื่องเสมอๆ เนื่องในแต่ละหน่วยงานย่อมให้ความสำคัญแก่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้นที่หน้าที่ในการให้ความรับผิดชอบอยู่ แต่มิได้ครอบคลุมการให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มเป้าหมายทุกประเภท ดังนั้น จึงเป็นข้อจำกัดอีกอย่างหนึ่งในการที่จะปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือ

5. หลักการเข้าใจในงานที่รับมอบหมาย

การปฏิบัติงานหน้าที่ในหน่วยงานของโรงพยาบาลย่อมมีความชัดเจนในงานที่ได้รับมอบหมายในงานที่ได้ปฏิบัติงานอยู่แล้ว เนื่องจากมีความต่อเนื่องของการประชุม หรือการประชุมเมื่อผ่านกระบวนการหรือขั้นตอนนี้ส่งผลให้ผู้ร่วมปฏิบัติงานย่อมเกิดความรู้และเข้าใจในงานที่ปฏิบัติอยู่ นอกจากการปฏิบัติงานตามหน้าที่ในหน่วยงานของโรงพยาบาลแล้ว ตามหน่วยงานอื่นก็เช่นกัน เนื่องจากนักวิชาชีพต่างก็ยอมรับแล้วเข้าไปบทบาทหน้าที่ ขอบเขตของตนเอง ดังนั้น การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพผู้ปฏิบัติยอมรับและเข้าใจงาน ที่ได้รับมอบหมาย

6. หลักการมีความรับผิดชอบร่วมกัน

การปฏิบัติงานนั้น โดยเฉพาะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ภายใต้นักวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ หลักการความรับผิดชอบร่วมกันย่อมเป็นหลักที่ต้องปฏิบัติเนื่องจากเป็นการปฏิบัติงานเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ดังนั้นความรับผิดชอบจึงค่อนข้างมีความสำคัญในลักษณะการปฏิบัติงานร่วมกัน

หลักการต่างๆ ที่กล่าวมานั้นส่วนใหญ่ได้นำมาปฏิบัติงานในขั้นตอนของการทำงานร่วมกันเสมอ แต่ นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งกล่าวว่า "ทุกคนยอมรับหน้าที่และได้ปฏิบัติตามหน้าที่ ตามหลักการของตนเองอยู่แล้ว แต่ปัญหาคือการตัดสินใจในประเด็นในแนวทางการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เนื่องจากบางวิชาชีพมักตัดสินใจเพียงเฉพาะในกรอบการทำงานของตนเองเท่านั้น ซึ่งส่งผลให้เกิดการทำงานยากมากยิ่งขึ้น"

จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น นักจิตวิทยาได้ใช้หลักการ ในการปฏิบัติร่วมกับนักวิชาชีพท่านอื่น โดยสามารถจำแนกหลักการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ตามบทบาทหน้าที่ของนักจิตวิทยานั้น พื้นฐานของการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของนักจิตวิทยา คือการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในกระบวนการปฏิบัติงาน หลักการข้อนี้จึงได้นำมาใช้อย่างต่อเนื่องและเป็นประจำ

2. หลักการรู้จักตนเอง

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น ตามบทบาทหน้าที่ของนักวิชาชีพ คือควรรู้และตระหนักในหน้าที่ของตนเอง “การรู้จักตนเอง คือการรู้ว่าตนเองกำลังอยู่ในสถานภาพอะไร มีบทบาทหน้าที่อะไรในการปฏิบัติงาน” จากข้อความ คือหลักการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพอย่างหนึ่ง

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ย่อมประกอบด้วยนักวิชาชีพมากกว่า 1 วิชาชีพ การเคารพนับถือผู้อื่น ถือว่าเป็นหลักการหนึ่งในการที่จะปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพอื่น “การปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นนั้น การเคารพนักวิชาชีพที่ปฏิบัติงานร่วมกันทำให้สามารถลดความขัดแย้งได้”

4. หลักการพบปะ การประชุมกันอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติงานร่วมกันนั้น การที่จะสามารถดำเนินการได้อย่างต่อเนื่อง ต้องมีการประชุมการปฏิบัติงานร่วมกัน นักจิตวิทยาท่านหนึ่งกล่าวว่า “การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในปัจจุบันมักขาดหลักการในการนัดเพื่อให้เกิดการประชุมอย่างต่อเนื่องเสมอ” หลักการนี้จึงไม่ได้ถูกนำมาใช้อย่างต่อเนื่องเท่าที่ควร ส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา ทำให้กระบวนการให้ความช่วยเหลือล่าช้าลงไปอีก แต่ปัญหาที่ไม่สามารถนัดให้เกิดการประชุมกันอย่างต่อเนื่องได้นั้น เนื่องจากข้อจำกัดทางเวลาในการทำงานร่วมกัน

5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น หลักการสำคัญที่นำไปสู่ความชัดเจนในการปฏิบัติงานร่วมกันคือ “การรู้และเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งในแต่ละวิชาชีพลักษณะงานที่ได้รับมอบหมายย่อมมีความแตกต่างกันไปตามความชำนาญ” ตามลักษณะวิชาชีพนักจิตวิทยาได้ปฏิบัติอยู่เสมอ ซึ่งลักษณะในการปฏิบัติงานนั้นคือ การทำความเข้าใจและศึกษารวมถึงปฏิบัติตามในงานที่ตนได้รับมอบหมาย

6. หลักการความรับผิดชอบร่วมกัน

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือนั้น หลักการทำงานต้องมีลักษณะของความรับผิดชอบร่วมจึงจะเป็นกระบวนการในการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือ การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่งานของนักจิตวิทยา นั้นความรับผิดชอบร่วมกันเป็นหลักการหนึ่งซึ่งต้องปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เหตุเพราะการให้ความช่วยเหลือเป็นงานต้องเกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกกระทำ ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ

จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตำรวจ

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้หลักการในการปฏิบัติร่วมกับ นักวิชาชีพท่านอื่น โดยสามารถจำแนกหลักการต่างๆที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

1. หลักการเปิดโอกาส

การปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม หรือโดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ในหน้าที่และหลักการหลักของการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หลักการเปิดโอกาสได้อาศัยอยู่เป็นประจำเมื่อเริ่มการดำเนินการให้ความช่วยเหลือ เช่นการสัมภาษณ์ ผู้กระทำเพื่อหาข้อเท็จจริง ต้องอาศัยหลักการการเปิดพอสสมควร เนื่องจากเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

2. หลักการรู้จักตนเอง

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น หลักการรู้จักตนเอง จะทำให้รู้ถึงงานของตนเองที่รับผิดชอบอยู่ ซึ่งแสดงถึงขอบเขตเนื้อหาของงาน ดังนั้นการปฏิบัติงานในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ใช้หลักการรู้จักตนเองเช่นกัน

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

การเคารพนับถือผู้อื่น โดยเฉพาะการให้ความเคารพผู้ร่วมปฏิบัติงาน จะสามารถดำเนินกระบวนการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างราบรื่น และสามารถลดความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นในกระบวนการกลุ่มที่ดำเนินการทำงานร่วมด้วยก็ได้

4. หลักการพบปะ การประชุมกันอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ยอมรับว่า หลักการข้อนี้แทบไม่ได้นำมาใช้จริงเมื่อมีการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ เนื่องจากต่างฝ่าย ต่างวิชาชีพย่อมมีงานที่ตนเองต้องรับผิดชอบและปฏิบัติอยู่แล้ว ดังนั้นการที่จะนัดประชุมกันจึงค่อนข้างเป็นไปได้ยากและน้อย เนื่องจากบางครั้งเวลาว่างไม่ตรงกัน การพบปะหรือการประชุมจึงแทบไม่มี ส่งผลการดำเนินงานร่วมกันในบางครั้งมีลักษณะของความซ้ำซ้อนของงานทำให้เกิดความขัดแย้งในกลุ่ม

5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย

หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมายนั้น ตามบทบาท และหน้าที่ของวิชาชีพเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รู้และทราบว่างานของตนเองมีลักษณะอย่างไร มีขอบเขตการทำงานอยู่ในระดับถึงตรงไหน ดังนั้น ในเรื่องของกรรับรู้และเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมายจึงเป็นหลักการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรู้และเข้าใจให้ตรงตามกรอบของงานที่ปฏิบัติอยู่แล้ว

6. หลักการความรับผิดชอบร่วมกัน

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น เมื่อมีการปฏิบัติงานร่วมกันหน้าที่หลักของผู้ร่วมงานคือความรับผิดชอบในงานที่ตนเองได้มอบหมายให้กระทำตามลักษณะวิชาชีพของตนเอง ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีความรับผิดชอบในการทำสำนวนในการสอบสวนเพื่อดำเนินการในการหาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกระบวนการทางกฎหมาย แต่ในกระบวนการกลุ่มคือกระบวนการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพทุกฝ่ายย่อมต้องมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในส่วนต่างๆที่ได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือไป

จากการศึกษาหลักการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพอัยการ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่พนักงานอัยการได้นำหลักการมาใช้ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. หลักการการเปิดโอกาส

การปฏิบัติงานนั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติกับเพื่อนร่วมทำงานในหน่วยงานเดียวกัน หรือต่างหน่วยงาน และโดยเฉพาะการปฏิบัติงานที่มีหลายสาขาวิชาชีพมาร่วมในการปฏิบัติงานนั้น หลักการเปิดโอกาสถือเป็นหลักการสำคัญที่ทำให้กระบวนการในปฏิบัติเป็นไปอย่างราบรื่น เนื่องจากในแต่ละวิชาชีพย่อมมีความชำนาญ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ก็ย่อมมีข้อคิดเห็นและข้อวินิจฉัยรวมไปถึงข้อเสนอแนะที่พนักงานอัยการอาจมองข้ามประเด็นที่สำคัญนี้ไป การเปิดโอกาสจะเป็นแนวทางหนึ่งในการระดมความคิดเห็น ร่วมวินิจฉัยปัญหา อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ยังครอบคลุมต่อลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศมากยิ่งขึ้น

2. หลักการรู้จักตนเอง

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น นักวิชาชีพทุกวิชาชีพย่อมรู้ถึงบทบาทภาระหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้นหลักการรู้จักตนเองถือเป็นพื้นฐานซึ่งนำไปสู่แนวทางในการปฏิบัติร่วมกัน

3. หลักการเคารพนับถือผู้อื่น

ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ซึ่งย่อมประกอบไปด้วยหลายๆสาขาวิชาชีพนั้น การเคารพผู้ร่วมปฏิบัติงานร่วมกัน ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถลดความขัดแย้งที่จะเกิดในในกระบวนการปฏิบัติงานได้ในระดับหนึ่ง

4. หลักการพบปะ มีการประชุมอย่างสม่ำเสมอ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นตามหลักการ การนัดการประชุมอย่างต่อเนื่องจะทำให้ทราบถึงข้อมูล ข่าวสารต่างๆ แต่ในการปฏิบัติงานปัจจุบัน การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น หลักการข้อนี้มิได้ถูกนำมาปฏิบัติอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง ดังนั้น แนวทางในการปฏิบัติจึงยังขาดความชัดเจน เป็นลักษณะการปฏิบัติงานซ้ำซ้อนบ้าง รวมไปถึงทำให้กระบวนการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือเกิดความขัดแย้งในกระบวนการปฏิบัติเองเนื่องจากขาดความชัดเจนของข้อมูลที่สำคัญต่อการปฏิบัติงาน

5. หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น การปฏิบัติงานในหน้าที่ของพนักงานอัยการถือว่า หลักการข้อนี้เป็นไปตามกระบวนการปฏิบัติงานอยู่แล้ว เนื่องจากมีกฎหมายเป็นตัวกำหนดในการปฏิบัติอย่างชัดเจน แต่ในขั้นตอนอื่นที่ต้องปฏิบัติงานร่วมกันในหลายสาขาวิชาชีพ อาจยังขาดความเข้าใจในบางกรณีเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากเกิดปัญหาในหลักการการพบปะ หรือการนัดการประชุมอย่างต่อเนื่องนั้นมีน้อยมาก ทำให้ขาดความเข้าใจในการปฏิบัติงานบางขั้นตอน

6. หลักการมีความรับผิดชอบร่วมกัน

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น หลักการในขั้นตอนนี้ พนักงานอัยการมิได้เข้าไปมีส่วนร่วมได้เท่าที่ควร นอกจากเกิดขึ้นในการช่วยเหลือในชั้นศาล จึงจะมีบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบร่วมกันเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งต้องตามแต่กรณีว่าแนวทางในการให้ความช่วยเหลือสิ้นสุดในบทบาทหน้าที่ของพนักงานอัยการตามขั้นตอนใด

3. กระบวนการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้

1. การติดต่อสื่อสาร
2. การประนีประนอม
3. การประสานงาน
4. ความร่วมมือ
5. การติดตามประเมินผล

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพแพทย์

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ได้มีกระบวนการขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติงานร่วมกัน ซึ่งในบทบาทหน้าที่ของแพทย์ผู้ร่วมปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือนั้น ได้ทำตามทุกขั้นตอนที่กล่าวมา แต่บางกรณีขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งไม่สามารถนำมาสู่การปฏิบัติงานร่วมกันได้ บางครั้งในขั้นตอนเดียวกัน

อาจมีขั้นตอนอื่นๆด้วยเช่น ขั้นตอนในตอนในการประสานงาน การติดต่อสื่อสารถือเป็นปัจจัยสำคัญในการประสานงานรวมทั้งการประนีประนอมก็เช่นกัน ส่วนในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางนั้น ภาคใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักวิชาชีพแพทย์มีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันไป เนื่องในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้นไม่ได้หมายถึงแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพียงท่านเดียวแต่ประกอบไปด้วยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่ายซึ่งแต่ละฝ่ายต่างมีบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานแตกต่างกันไป เช่น แพทย์ฝ่ายกาย มีบทบาทหน้าที่ในการรักษาตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ส่วนจิตแพทย์ มีบทบาทหน้าที่ในการรักษาสภาพทางจิตใจ บำบัดฟื้นฟูสภาพปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับทางร่างกายซึ่งได้ส่งผลทางด้านจิตใจ เป็นต้น ส่วนหน้าที่ในการปฏิบัติงานเป็นหน้าที่ให้ความช่วยเหลือตามบทบาทที่กล่าวมาแต่ยังมีหน้าที่อื่นร่วมด้วยเช่นกัน ดังเช่น การเป็นผู้ร่วมประเมินผลทางด้านอารมณ์ จิตใจของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทาง การให้การรักษาดมหน้าที่ การเป็นผู้สัมภาษณ์ รวมถึงเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญๆต่างๆเช่น ข้อมูลการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในวิชาชีพพยาบาล

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้น มีลักษณะกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพที่กล่าวมานั้นทั้งหมด 5 ขั้นตอนนั้น ในลักษณะการปฏิบัติงานจะมีทุกขั้นตอนในการทำงาน บางครั้งภายใน 1 ขั้นตอนของการทำงานก็มีมากกว่า 1 ขั้นตอน เนื่องจากการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ เป็นการปฏิบัติงานเพื่อหาแนวทางในการดำเนินงานต่างๆกับกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องอย่างครอบคลุม

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ กระบวนการปฏิบัติงานภายใต้วิชาชีพสังคมสงเคราะห์นั้น ได้มีทุกขั้นตอนในการปฏิบัติงานดังนี้ การติดต่อสื่อสาร การประนีประนอม การประสานงาน ความร่วมมือ และการติดตามและประเมินผล ซึ่งทุกขั้นตอนที่กล่าวมานั้นได้ปฏิบัติทุกขั้นซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นไปตามเหตุการณ์และสภาพปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นมาอะไรควรหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือก่อนหลัง มากน้อยเพียงใด จึงเกิดกระบวนการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น กระบวนการต่าง ๆ นำมาสู่การปฏิบัติงานร่วมกันแบบสหวิชาชีพนั้น ย่อมประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆที่ได้อ้างถึง แต่ละขั้นตอนเป็นหลักสำคัญที่นำมาสู่กระบวนการทำงาน เช่น การติดต่อสื่อสาร การประสานงาน การประนีประนอม ทั้ง 3 ขั้นตอนนี้นำมาสู่ขั้นตอนของความร่วมมือ

ในการปฏิบัติงานร่วมกัน ซึ่งขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการในแต่ละขั้นตอนคือ การติดตามและประเมินผล การติดตามผลนี้ ไม่ใช่ขั้นตอนสุดท้ายในการทำงาน แต่จะแทรกอยู่ทุกขั้นในกระบวนการทำงานมากกว่าเมื่อนำมาสู่การปฏิบัติจริง

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตำรวจ

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้นจากกระบวนการดังกล่าวที่กล่าวมาข้างต้น ในกระบวนการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพได้ใช้ทุกขั้นตอนในการที่จะดำเนินงานร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสาร การประนีประนอม ซึ่งการประนีประนอมนี้เป็นกระบวนการหนึ่งที่สามารถทำให้รับรู้ถึงความคิดเห็นระหว่างนักวิชาชีพพร้อมกันได้ และเป็นหนทางหนึ่งในการลดความขัดแย้งในกลุ่มการปฏิบัติงาน ส่วนการประสานงานนั้น เป็นกระบวนการหลักในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะนอกจากงานที่คอยให้ความช่วยเหลือแล้ว งานด้านการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องย่อมเป็นกระบวนการสำคัญในการปฏิบัติงานเช่นกัน

กระบวนการในการติดตามประเมินผลนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่เพียงเขียนสำนวนเพื่อเสนอต่อศาลในการหาผู้กระทำผิดมาลงโทษ ส่วนการติดตามผลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการปฏิบัติงานต่อเนื่องของเจ้าหน้าที่วิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องให้การดูแลและช่วยเหลือต่อ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ แพทย์ นักจิตวิทยา เป็นต้น

ตามลักษณะกระบวนการการปฏิบัติงานตามขั้นตอนต่างๆที่กล่าวมานั้น การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นได้ปฏิบัติทุกขั้นตอน แต่ก็ไม่ได้หมายถึงว่าการปฏิบัติงานนั้นต้องเรียงไปตามขั้นตอนที่กล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือนั้นต้องเป็นไปตามเหตุการณ์และสถานการณ์ที่จำเป็นต่อแนวทางการให้ความช่วยเหลือ ดังนั้นในการปฏิบัติงานบางครั้งอาจมีหลายๆขั้นตอนเพียงขั้นตอนก็ได้

จากการศึกษาตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพอัยการ

ภายใต้การปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ตามแนวทางการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพได้มีลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ การปฏิบัติงานเป็นไปตามขั้นตอนดังกล่าวข้างต้น และในบางครั้งอาจมีทุกขั้นตอนในขั้นตอนเดียว เช่น ในการติดต่อสื่อสารนั้น จำเป็นต้องมีการประนีประนอมซึ่งกันและกัน เนื่องจากทุกวิชาชีพต่างก็มีความชำนาญเหมือนกัน แต่ในลักษณะการประสานงานนั้น ซึ่งขั้นตอนนี้ย่อมมีความสำคัญเพราะเป็นการทำให้เกิดแนวทางการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือเป็นไปในทางเดียวกัน ปัจจุบัน ขั้นตอนนี้ได้นำมาใช้แต่ก็ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ข้อจำกัดของเวลาในการปฏิบัติงานร่วมกันยังน้อย ส่งผลให้ขาดความร่วมมือในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ผลที่ตามมาคือเกิดข้อโต้แย้งภายในใจ การปฏิบัติงาน

บางครั้งจึงเป็นไปตามบทบาทหน้าที่ของตนเองเพียงเท่านั้น แต่ไม่ได้เป็นการปฏิบัติงานอย่างเข้าใจงานซึ่งกันและกัน

ส่วนขั้นตอนในการติดตาม การประมวลผล ขั้นตอน ตามหน้าที่ของพนักงานอัยการเป็น เป็นแค่ตรวจสำนวนมากกว่า เพราะหน้าที่หลักต้องตกเป็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการปฏิบัติงานนั้น มีพนักงานอัยการท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “ข้อจำกัดของเวลาทำให้เกิดการปฏิบัติงานไม่ได้เป็นไปตามกระบวนการการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ เห็นได้ชัดในขั้นตอนการประสานงาน” จากคำกล่าวทำให้ทราบว่า การปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือ จะเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและตรงกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ควรมีการประสานงานให้มากขึ้นกว่านี้ โดยเฉพาะควรมีการนัดการประชุมกันอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการให้ความช่วยเหลือเท่าที่ควร

4. บทบาท หน้าที่ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

จากการศึกษาตามบทบาท หน้าที่วิชาชีพแพทย์

การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางภาคใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนักวิชาชีพแพทย์มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันไป เนื่องในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ไม่ได้หมายถึงแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพียงท่านเดียวแต่ประกอบไปด้วยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่ายซึ่งแต่ละฝ่ายต่างมีบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานแตกต่างกันไป เช่น แพทย์ฝ่ายกาย มีบทบาทหน้าที่ในการรักษาตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับร่างกาย ส่วนจิตแพทย์ มีบทบาทหน้าที่ในการรักษาสภาพทางจิตใจ บำบัดฟื้นฟูสภาพปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับทางร่างกายซึ่งได้ส่งผลทางด้านจิตใจ เป็นต้น

ส่วนหน้าที่ในการปฏิบัติงานเป็นหน้าที่ ให้ความช่วยเหลือตามบทบาทที่กล่าวมาแต่ยังมีหน้าที่อื่นร่วมด้วยเช่นกัน ดังเช่น การเป็นผู้ร่วมประเมินผลทางด้านอารมณ์ จิตใจของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทาง การให้การรักษาตามหน้าที่ การเป็นผู้สัมภาษณ์ รวมถึงเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญๆต่างเช่น ข้อมูลการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาตามบทบาท หน้าที่วิชาชีพพยาบาล

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ พยาบาลมีบทบาทดังนี้

1. บทบาทเป็นผู้ให้การบำบัดรักษา
2. บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้
3. บทบาทการประสานงาน

ลักษณะบทบาทที่กล่าวมานั้น พยาบาลท่านหนึ่งกล่าวว่า “บทบาทของพยาบาลวิชาชีพหลักคือ การให้ความเชื่อเหลือด้านการบำบัดรักษา สังเกตการณ์ตามอาการต่างๆที่สามารถสังเกต

และตามที่แพทย์ที่ปฏิบัติงานร่วมด้วยได้ระบุไว้ นอกเหนือการให้การบำบัดรักษาแล้ว บทบาทอีกอย่างหนึ่งที่มีลักษณะความสำคัญของการปฏิบัติงานคือการเป็นผู้ให้ความรู้แก่ผู้ป่วย เนื่องจากการบำบัดรักษาที่มีลักษณะการดูแลอย่างต่อเนื่องนั้นนอกจากได้รับการรักษาจากแพทย์ พยาบาลที่ให้การดูแลแล้ว ต้องสามารถที่จะกลับไปดูแลตนเองได้ที่บ้าน ส่วนบทบาทประสานงานนั้นก็เป็บทบาทหลักที่นำมาสู่การปฏิบัติงานร่วมกัน"หน้าที่ในการปฏิบัติงานนั้นเป็นไปตามบทบาทหน้าที่วิชาชีพพยาบาลที่ต้องปฏิบัติไปตามบทบาทหน้าที่ของตนเองตามปกติหน้าที่ทั่วไปเช่น หน้าที่ในการดูแลผู้ป่วย หน้าที่ในการรักษาต่อจากแพทย์ที่ได้ระบุไว้ หน้าที่ในการเป็นผู้ให้ความรู้แก่ผู้ป่วยและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

จากการศึกษาตามบทบาท หน้าที่วิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้น นักสังคมสงเคราะห์ส่วนใหญ่มีบทบาทดังนี้

1. เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ
2. เป็นพยานในการสืบสวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ
3. เป็นผู้ประสานงาน
4. เป็นผู้พิทักษ์สิทธิ
5. เป็นพยานในศาล
6. เป็นผู้ให้ความรู้

บทบาทดังกล่าวที่กล่าวมาถือว่าเป็นลักษณะบทบาทหนึ่งในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพหรือการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม โดยเฉพาะบทบาทในการเป็นผู้ประสานงาน นับว่ามีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากบทบาทนี้เป็นแกนที่นำไปสู่การปฏิบัติงานร่วมระหว่างนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ส่วนบทบาททั่วไปที่นักสังคมสงเคราะห์ต้องปฏิบัติเป็นประจำอยู่แล้ว เช่น บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้ บทบาทในการเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ แต่เมื่อเกิดกระบวนการปฏิบัติงานด้านกระบวนการยุติธรรม บทบาทหนึ่งที่เพิ่มขึ้นมาเพื่อให้เกิดแนวทางในการปฏิบัติงานร่วมกัน คือบทบาทในการเป็นพยานในการสืบสวนเด็กในชั้นสอบสวนรวมถึงชั้นศาล

หน้าที่หลักๆ ในการปฏิบัติงาน ภายใต้วิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์เป็นไปตามบทบาทที่กำหนดอย่างชัดเจนอยู่ เนื่องจากบทบาทหลักของนักสังคมสงเคราะห์ คือเป็นผู้ประสานงาน ข้อมครอบคลุมไปถึงลักษณะการปฏิบัติงานทั้งหมด เช่น การประสานงานโดยการจัดหาทรัพยากรที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทาง หรือทางเลือกแก่เด็กที่ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องในด้านการให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งการเป็นผู้ให้ความรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมและผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน ส่วนหน้าที่สำคัญอีกอย่างคือหน้าในการพิทักษ์สิทธิของเด็ก คือเป็นผู้ให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่ถูก

กระทำทารุณกรรมให้ความเป็นธรรมตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ตั้งนั้นทั้งบทบาทและหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ได้แสดงถึงขอบเขตในการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือ ได้เช่นเดียวกัน

จากการศึกษาตามลักษณะบทบาท หน้าที่วิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้น บทบาท หน้าที่ของนักจิตวิทยามีลักษณะดังต่อไปนี้

1. บทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา
2. บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้
3. บทบาทในการฟื้นฟูสภาพจิตใจ
4. บทบาทในการพิทักษ์สิทธิเด็ก
5. บทบาทเป็นผู้ร่วมในการสืบพยานเด็ก

ส่วนลักษณะความสำคัญของหน้าที่ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. หน้าที่ในการเป็นผู้สัมภาษณ์เพื่อหาข้อเท็จจริงต่างๆ เพื่อนำมาสู่กระบวนการในการปฏิบัติงาน

2. หน้าที่ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่กลุ่มเป้าหมาย
3. หน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ
4. หน้าที่ในการร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวนและในชั้นศาลหาก

ไม่มีนักสังคมสงเคราะห์มาร่วมในปฏิบัติหน้าที่นี้

5. หน้าที่ในการแสวงหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือ และบำบัดฟื้นฟูสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในจิตใจ

จากลักษณะต่างๆที่กล่าวมานั้น ไม่ว่าจะบทบาท หรือหน้าที่ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ การปฏิบัติตามบทบาท หน้าที่ดังกล่าว ถือเป็นความสำคัญของงานเนื่องจาก

“การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพต้องมีความรู้ความเข้าใจในงานที่ตนเองได้รับมอบหมาย การปฏิบัติงานจึงจะประสบผลสำเร็จเป็นไปตามทิศทางที่ได้กำหนดไว้”

จากข้อความที่กล่าวมานั้น เป็นข้อคิดเห็นของนักจิตวิทยาที่ปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ว่า ความสำคัญของการปฏิบัติงานนั้น คือ ต้องมีความรู้ และเข้าใจในงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่ รวมถึงงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นตัวบ่งบอกถึงความสำคัญของบทบาท และหน้าที่

จากการศึกษาตามลักษณะบทบาท หน้าที่วิชาชีพตำรวจ

ภายใต้การการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมีบทบาทในการปฏิบัติงานดังนี้

1. บทบาทในการสอบปากคำเด็ก

2. บทบาทในการให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองตามกระบวนการทางกฎหมาย
3. บทบาทในการประสานงาน
4. บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้และข้อมูล

จากบทบาทดังกล่าว เป็นลักษณะในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศเท่านั้น บทบาทหลักๆเป็นบทบาทที่เกี่ยวข้องในการสอบปากคำเพราะเป็นบทบาทโดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจ เนื่องจากต้องเป็นผู้ร่วมในการสัมภาษณ์หาข้อเท็จจริงต่างๆในการนำมาเป็นสำนวนที่ได้มาดำเนินคดีทางกฎหมายในการให้ความช่วยเหลือ

นอกจากนี้บทบาทหลักที่กล่าวมาในการให้ความช่วยเหลือซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในรูปแบบสหวิชาชีพนั้น การประสานงานเป็นการบทบาทหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องคอยประสานงานกับหน่วยงานภาคอื่นๆที่เกี่ยวข้องมาร่วมดำเนินการในการปฏิบัติงานร่วมกันตามกระบวนการทางกฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า“เมื่อเวลาที่มีผู้ที่ถูกกระทำมาในยามวิกาลแต่ตามหน้าที่ต้องประสานงานและแจ้งให้กับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อดำเนินการต่อไปก็ค่อนข้างอึดอัดใจ เพราะเป็นเวลานอกราชการแล้วยังเป็นช่วงของเวลากลางคืนบางที่เมื่อแจ้งไปแล้วกลับไม่ได้รับความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ด้วยกัน”

จากคำกล่าวนั้น บางครั้งตำรวจค่อนข้างอึดอัดใจในบางกรณีเนื่องจากตามกระบวนการทางกฎหมาย หรือตามหน้าที่ของตำรวจเป็นงานที่ต้องปฏิบัติอยู่ทั้ง 24 ชั่วโมงในการรับแจ้งเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น แต่ในขณะที่เดียวผู้ร่วมปฏิบัติงานส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องนั้น ย่อมมีเวลาส่วนตัวเช่นกัน จึงทำให้บางครั้งในการขอความช่วยเหลือ ก็ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร ทำให้การดำเนินการให้ความช่วยเหลือมีความล่าช้า

ส่วนหน้าที่ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นไปตามบทบาทข้างต้นที่กล่าวมาเนื่องจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ของตำรวจเป็นไปตามกฎระเบียบต่างๆ ซึ่งกระบวนการปฏิบัติงานเหล่านี้เป็นไปตามข้อบังคับทางกฎหมาย

จากการศึกษาตามลักษณะบทบาท หน้าที่วิชาชีพอัยการ

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้นพนักงานอัยการมีบทบาทดังนี้

1. บทบาทในการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ
2. บทบาทเป็นผู้เข้าร่วมในการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวน
3. บทบาทเป็นผู้เข้าร่วมการสืบพยานเด็กในชั้นศาล

4. บทบาทในการให้ความเป็นธรรมแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

5. บทบาทในการที่จะให้ความคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศตามกฎหมาย

ซึ่งบทบาทดังกล่าวเป็นไปตามตัวบทกฎหมายได้กำหนดไว้อยู่แล้ว ดังนั้น หน้าที่ส่วนใหญ่ของพนักงานอัยการ คือร่วมฟังในการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวนร่วมกับนักวิชาชีพท่านอื่นๆ หน้าที่ในการกลั่นกรองประเด็นคำถามที่มีความสำคัญต่อสำนวนที่จะนำมาสู่ในกระบวนการทางกฎหมาย มีหน้าที่ในการตรวจสอบสำนวนเพื่อเตรียมในชั้นศาล รวมทั้งเป็นผู้ที่นำผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกฎหมายเมื่อมีหลักฐาน หรือพยานอย่างเพียงพอ ที่สำคัญหน้าที่หลักคือการนำสำนวนดังกล่าวมาสู่กระบวนการทางกฎหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น แต่ทั้งนี้พนักงานอัยการท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “พนักงานอัยการมีหน้าที่สำคัญอย่างมากในการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวนคือ เป็นผู้ควบคุมในการสืบพยานเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศให้เป็นไปตามลักษณะที่กฎหมายกำหนดและเป็นไปตามขั้นตอน” จากคำกล่าวนี้ ทำให้ทราบถึงหน้าที่ของพนักงานอัยการที่ปฏิบัติร่วมกับนักวิชาชีพอื่นอย่างชัดเจน คือ การมีหน้าที่เข้าไปผู้ร่วมฟังและควบคุมให้เป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมายเพื่อจะสามารถนำมาสู่การให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ผลจากการศึกษาด้านการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น นอกจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในเรื่องของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จรรยาบรรณวิชาชีพและมาตรการทางกฎหมายแล้ว การศึกษาในด้านของรูปแบบ ลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพก็มีลักษณะความสำคัญเช่นกัน ดังแสดงให้เห็นในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3.

ผลจากการศึกษาด้านการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็ก
ที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

ผลการศึกษา	นักวิชาชีพ					
	แพทย์	พยาบาล	นักสังคมสงเคราะห์	นักจิตวิทยา	ตำรวจ	อัยการ
รูปแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ มี 2 รูปแบบ คือ แบบประสานงาน และแบบบูรณาการ	ใช้รูปแบบประสานงาน	ใช้รูปแบบประสานงาน	ใช้รูปแบบประสานงานและบูรณาการ	ใช้รูปแบบประสานงานและบูรณาการ	ใช้รูปแบบประสานงาน	ใช้รูปแบบประสานงาน
หลักการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 6 หลักการ ดังนี้ 1.หลักการเปิดโอกาส 2.หลักการรู้จักตนเอง 3.หลักการเคารพนับถือผู้อื่น 4.หลักการพบปะการประจุมอย่างสม่ำเสมอ 5.หลักการเข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย 6.หลักการรับผิดชอบร่วมกัน	ใช้ทุกหลักการ	ใช้ทุกหลักการ	ใช้ทุกหลักการเว้นหลักการพบปะการประจุมอย่างสม่ำเสมอทำให้การรับมอบงานบางครั้งเกิดความซ้ำซ้อน	ใช้ทุกหลักการเว้นหลักการพบปะการประจุมอย่างสม่ำเสมอค่อนข้างมีน้อยมาก	ใช้ทุกหลักการเว้นหลักการพบปะการประจุมอย่างสม่ำเสมอเนื่องจากข้อจำกัดของเวลา	ใช้ทุกหลักการเว้นหลักการพบปะการประจุมอย่างสม่ำเสมอเนื่องจากงานประจำของตนเองอยู่แล้ว
กระบวนการในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้ การติดต่อสื่อสาร การประนีประนอม การประสานงาน ความร่วมมือ การติดตามประเมินผล	เป็นไปตามขั้นตอนและตามสภาพปัญหาต่างๆและบางครั้งมีกระบวนการต่างๆอยู่ในขั้นตอนเดียวกัน	เป็นไปตามขั้นตอนตามสภาพปัญหาต่างๆที่ให้ความช่วยเหลือ	ปฏิบัติทุกขั้นตอนแต่ไม่เรียงตามขั้นตอนเนื่องจากต้องขึ้นอยู่กับแนวทางการปฏิบัติงาน	เป็นไปตามขั้นตอนและตามสภาพปัญหาต่างๆและบางครั้งมีกระบวนการต่างๆอยู่ในขั้นตอนเดียวกัน	เป็นไปตามขั้นตอนตามสภาพปัญหาต่างๆที่ให้ความช่วยเหลือ	ปฏิบัติทุกขั้นตอนตามสภาพปัญหาต่างๆและแนวทางการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ผลการศึกษา	นักวิชาชีพ					
	แพทย์	พยาบาล	นักสังคมสงเคราะห์	นักจิตวิทยา	ตำรวจ	อัยการ
บทบาท หน้าที่ ในการปฏิบัติงาน แบบสหวิชาชีพ	-บทบาทเป็นผู้ให้ การบำบัด รักษา -บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้	-บทบาทเป็นผู้ให้การบำบัดรักษา -บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้ -บทบาท การประสานงาน	-เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ -เป็นพยานในการสืบสวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ -เป็นผู้ประสานงาน -เป็นผู้พิทักษ์สิทธิ -เป็นพยานในศาล -เป็นผู้ให้ความรู้	-บทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา -บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้ -บทบาทในการฟื้นฟูสภาพจิตใจ -บทบาทในการพิทักษ์สิทธิเด็ก -บทบาทเป็นผู้ร่วมในการสืบพยานเด็ก	-บทบาทในการสอบปากคำเด็ก -บทบาทในการให้ความช่วยเหลือ และคุ้มครอง -บทบาทในการประสานงาน -บทบาทเป็นผู้ให้ความรู้ และข้อมูล	-บทบาทการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ -บทบาทร่วมในการสืบพยานเด็กในชั้นสอบสวน -บทบาทร่วมในการสืบพยานเด็กในชั้นศาล -บทบาทในการให้ความ เป็นธรรม -บทบาทในการให้ความ คุ้มครอง

4.4 ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

จากการศึกษาเรื่องการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น สามารถสรุปประเด็นปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะได้ดังนี้

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะวิชาชีพแพทย์

ปัญหาที่พบในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ปัญหาอุปสรรคด้านศักยภาพของบุคลากร
2. ปัญหาในด้านนโยบาย
3. ปัญหาด้านมาตรการทางด้านกฎหมาย

1. การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพที่ผ่านมา บุคลากรที่ปฏิบัติงานยังขาดศักยภาพเท่าที่ควรซึ่งแพทย์ท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “นักสังคมสงเคราะห์ที่ร่วมทำงานนั้น ปัจจุบันมีทักษะความชำนาญมีน้อย หายาก หรือถ้ามีก็มีน้อยมาก ไม่สามารถปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือได้ทุกกรณีไป และนอกจากศักยภาพของผู้ร่วมงานแล้ว หน่วยงานที่ปฏิบัติงานร่วมกันในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมนั้นยังขาดประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกันเช่นกัน โดยเฉพาะหน่วยงานภาครัฐที่ขาดรูปแบบการปฏิบัติงานอย่างชัดเจนและขาดความต่อเนื่อง” นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือค่อนข้างน้อย รวมถึงขาดทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติงานร่วมกันส่งผลให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน ขาดความจริงจัง”

รวมถึงการปฏิบัติงานที่ผ่านมายังขาดความคล่องตัว ความรวดเร็ว เนื่องจากข้อจำกัดเวลาทำให้การปฏิบัติงานไม่ทันต่อสภาพปัญหาเท่าที่ควร ตำรวจท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “แม้กระทั่งเวลาในการนัดเจอเพื่อประชุมหรือร่วมทำงานก็ยากเนื่องจากไม่มีเวลาให้” เป็นสภาพปัญหาที่พบเป็นประจำเมื่อปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพท่านอื่นๆ

2. ปัญหาด้านนโยบายหน่วยงานที่มีส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศอย่างจริงจังและเป็นรูปธรรมนั้นควรเป็นหน่วยงานภาครัฐ แต่ลักษณะการปฏิบัติงานเป็นลักษณะการส่งต่อมากกว่ารับผิดชอบร่วมกัน ทั้งนี้ นโยบายยังขาดความชัดเจนในการปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง

3. ปัญหาด้านมาตรการการด้านกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายให้ความคุ้มครองเด็ก ที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้นยังขาดความครอบคลุมในการให้ความช่วยเหลือ นับว่าเป็นปัญหาใหญ่เนื่องจากการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือนั้นอยู่ภายใต้กระบวนการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย แต่มาตรการทางด้านกฎหมายกลับไม่สามารถบังคับให้เกิดผลได้อย่างเต็มที่

นอกจากปัญหาที่พบในส่วนที่กล่าวมาแล้วนั้น การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ โดยเฉพาะผู้ที่ร่วมปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังขาดขวัญ กำลังใจ แรงจูงใจ การสนับสนุนจากหน่วยงานในการปฏิบัติงาน เนื่องจากการปฏิบัติงานในด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ต้องปฏิบัติงานกับเด็กที่ถูกกระทำ เป็นลักษณะปัญหาตึงเครียด ผู้ปฏิบัติหน้าที่นี้ส่วนใหญ่มักมีความรู้สึกกลัวเพราะต้องให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ต้องเกี่ยวกับคดี อีกทั้งปัญหาความขาดแคลนทรัพยากรในการปฏิบัติงานส่งผลต่อการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือเป็นไปอย่างล่าช้า ลักษณะการให้ความช่วยเหลือจึงไม่ดีเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น

ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาจากปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นปัญหาครอบครัว ซึ่งค่อนข้างยากต่อการหาแนวทางแก้ไข และปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กนั้นเป็นปัญหาจากสภาพปัญหาต่างๆ เช่นกัน ดังนั้นแนวทางในการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือควรมุ่งประเด็นไปที่หน่วยงานในการปฏิบัติงานว่าควรมีนโยบาย แนวทางในการปฏิบัติงานอย่างจริงจังให้มากขึ้น โดยเฉพาะหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากการปฏิบัติงานในปัจจุบันหน่วยงานทางภาครัฐมีการปฏิบัติงานด้านนี้น้อยมาก จากความสำคัญนี้เห็นได้ชัดว่าการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพภาครัฐยังไม่สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ได้เลย ลักษณะการปฏิบัติงานของภาครัฐปัจจุบันกลับมีลักษณะเน้นกระบวนการส่งต่อมากกว่าที่จะรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งแพทย์ท่านหนึ่งได้ให้ความคิดเห็นว่า “รัฐควรที่จะเป็น **หลักหรือเป็นแกนนำที่มีลักษณะการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง**” หากรัฐเป็นหลักสำคัญในการปฏิบัติงานย่อมส่งผลให้เกิดการปฏิบัติงานที่ชัดเจนอีกทั้งด้านมาตรการกฎหมายด้วยเช่นกัน เนื่องด้วยกฎหมายที่มีความชัดเจนและครอบคลุมต่อแนวทางในการให้ความช่วยเหลือย่อมเกิดการบังคับให้เกิดกระบวนการปฏิบัติงานที่มีความจริงจังมากขึ้น

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะวิชาชีพพยาบาล

จากการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ปัญหาที่พบคือ

1. ความครอบคลุมทางด้านการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย เนื่องจากการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับแนวทางในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ควรมีกฎหมายรองรับกับสภาพปัญหาต่างๆอย่างครอบคลุม เนื่องจากการให้ความช่วยเหลือต้องไปตามพยานหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้ แต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาหลักฐานได้นั้นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือจะยากและลำบากมากขึ้นเนื่องจากความชัดเจนทางกฎหมายในกรณีเช่นนี้ยังไม่มี ความชัดเจนเกี่ยวกับแนวทางในการให้ความช่วยเหลือ

2. ปัญหาในด้านการประสานงาน นั้นไม่ค่อยมีเนื่องจากระบบเป็นตัวควบคุมลักษณะการทำงานอยู่แล้วดังนั้นการประสานงานจึงเป็นไปตามกระบวนการซึ่งค่อนข้างมีความชัดเจน ปัญหาอีกประเด็นหนึ่งที่ชัดเจนเช่นกัน คือปัจจุบันการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น ยังคงขาดบุคลากรที่มีศักยภาพเพียงพอในการที่จะสามารถปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือนี้ได้อย่างประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และถ้ามีค่อนข้างมีน้อย และจำกัด ฉะนั้นในการดำเนินงานแต่ละครั้งต้องรอผู้เชี่ยวชาญจริงในการทำงานร่วมกันบางครั้งจึงค่อนข้างล่าช้า

3. ปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ที่ปฏิบัติงานด้านนี้มักขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากแนวทางในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น เป็นงานที่ค่อนข้างเครียด และยากต่อการดำเนินการให้ความช่วยเหลือ อีกทั้งต้องใช้ระยะเวลานานในการที่จะฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็ก บางครั้งการทำงานให้ความช่วยเหลือผู้ปฏิบัติมักมีสภาพจิตใจแย่ไปตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นควรมีการปรับปรุงกฎหมายที่ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำ และที่ยังไม่ถูกกระทำให้มีความครอบคลุมต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น โดยกฎหมายควรที่จะมีความชัดเจนในการให้ความช่วยเหลือ เนื่องจากความชัดเจนนี้สามารถนำไปสู่แนวทางในการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือ

ควรมีการจัดตั้งศูนย์ หรือหน่วยงานที่คอยให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมอย่างครบวงจร เพื่อลดปัญหาในการประสานงาน เนื่องจากการปฏิบัติงานในโรงพยาบาลนั้นมีลักษณะการประสานงานที่มีความชัดเจนอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นหน่วยงานอื่น เช่น สถานสงเคราะห์ มูลนิธิ ความชัดเจนด้านการประสานงานนั้นค่อนข้างมีน้อย ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นนี้เป็นปัญหาที่ต่อเนื่องในระดับนโยบายในระดับของหน่วยงานต่างๆ จึงทำให้รูปแบบการทำงานขาดความชัดเจนพอสมควร ฉะนั้น การจัดตั้งศูนย์ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพก็จะมีรูปแบบการทำงานที่มีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะวิชาชีพนักสังคมสงเคราะห์ การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ปัญหาและอุปสรรคที่พบส่วนใหญ่มีดังนี้

1. ปัญหาในกระบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติงาน

ปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอน หรือกระบวนการต่างๆ ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ปัญหาที่เด่นชัดอย่างชัดเจน คือขาดงบประมาณในการสนับสนุนการปฏิบัติงานส่งผลให้ผู้ปฏิบัติงานขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

2. ปัญหาด้านความพร้อมของเจ้าหน้าที่นักวิชาชีพ

ปัญหาที่พบและนับว่าเป็นประเด็นสำคัญที่สามารถสรุปได้ว่าผลการปฏิบัติงานสำเร็จ หรือได้ผลตามที่คาดหวังไว้คือ บุคลากร หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด้านการปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือนั้นต้องมีศักยภาพในการปฏิบัติงานพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความชำนาญ เป็นผู้ที่มีความรู้ทักษะในการให้ความช่วยเหลือรวมทั้งทักษะในการปฏิบัติงานร่วมกับนักวิชาชีพท่านอื่นๆ แต่ปัจจุบัน ผู้ที่ปฏิบัติงานด้านนี้กลับค่อนข้างมีศักยภาพน้อย รวมถึงบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านให้

ความช่วยเหลือโดยตรงค่อนข้างขาดแคลน ทั้งนี้ปัญหาที่ต่อเนื่องมาจากนโยบายทางภาครัฐไม่ขาดความต่อเนื่องในการคัดสรรบุคลากร ดังเช่น นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า “ปัจจุบันผู้ที่สอบและขึ้นทะเบียนเป็นนักสังคมสงเคราะห์นั้นมีและพอเพียงในระดับหนึ่งแต่หน่วยงานภาครัฐกลับไม่เรียกเข้ารับการปฏิบัติแต่กลับ โละทิ้ง”

ซึ่งสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและเห็นได้อย่างชัดเจนคือในการคัดสรรบุคลากร เจ้าหน้าที่มาปฏิบัติงานด้านงานสังคมสงเคราะห์เนื่องจากปัญหาความชัดเจนของนโยบาย

3. ปัญหาเกี่ยวกับนโยบาย

ปัญหาที่พบในระดับนโยบายในลักษณะของการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ก็คือนโยบายยังขาดความชัดเจนในกระบวนการปฏิบัติงาน ขาดความต่อเนื่อง ขาดความเชื่อมโยง ส่งผลให้การปฏิบัติงานร่วมกันในบางครั้งไม่เป็นในทิศทางเดียวกัน และเป็นการส่งต่อให้บุคลากรส่วนใหญ่ที่ปฏิบัติงานด้านนี้ขาดศักยภาพ

ส่วนปัญหาด้านอื่นๆที่พบคือเมื่อเกิดการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นย่อมประกอบไปด้วยบุคคลต่างวิชาชีพที่มาปฏิบัติงานร่วมกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นความแตกต่างในมุมมองในการให้ความช่วยเหลือ และความแตกต่างทางด้านทัศนคติ ซึ่งความแตกต่างนี้บางครั้งส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในการปฏิบัติงานร่วมกัน แต่การปฏิบัติงานส่วนใหญ่ที่เกิดกลับเกิดขึ้นได้เพราะกระบวนการบังคับทางกฎหมายมากกว่าความตั้งใจในการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อหาแนวทางในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม

การปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ อย่างครอบคลุมสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นในปัจจุบันค่อนข้างมีน้อย ถ้ามีส่วนใหญ่หน่วยงานในภาคเอกชนมีอัตราในการปฏิบัติงานมากกว่าหน่วยงานภาครัฐ

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ มีลักษณะความสำคัญดังนี้

1. การจัดตั้งศูนย์ในการให้ความช่วยเหลืออย่างครบวงจร โดยเน้นการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือที่มีความตั้งใจหรือสนใจในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กอย่างจริงจัง แต่ข้อสำคัญคือผู้ที่เข้าร่วมในการปฏิบัติงานนี้ต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญ มีความชำนาญจึงจะสามารถให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มเป้าหมายนี้ได้ได้อย่างได้ผลตามที่คาดหวังไว้

2. ควรมีนโยบายที่สนับสนุนด้านการประชุมกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างมุมมองในการปฏิบัติงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เนื่องจากเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาระบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ

3. ควรมีแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายในการคุ้มครองเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ เนื่องจากกฎหมายในการให้ความคุ้มครองในปัจจุบันยังเลือกได้ว่าจะทำหรือไม่ทำ เนื่องจากไม่มีหลักการที่สามารถมาดำเนินคดีได้ตามกฎหมาย

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะวิชาชีพนักจิตวิทยา

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ปัญหาและอุปสรรคที่พบส่วนใหญ่มีดังนี้

1. ปัญหาในกระบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติงานปัญหา มีลักษณะดังนี้

- ขาดงบประมาณในการสนับสนุนให้เกิดรูปแบบการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ปัญหาที่เกิดจากการขาดงบประมาณส่งผลให้เกิดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงานด้วยเช่นกัน

- เนื่องจากปัญหาส่วนใหญ่ และหลักของปัญหานั้นคือขาดงบประมาณ ทำให้ลักษณะในการปฏิบัติงานขาดแคลนด้านวัสดุอุปกรณ์ในการทำงานเช่นกัน

- ความล่าช้าที่เกิดขึ้นเป็นความเครียดอย่างหนึ่งในกระบวนการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความยากในการให้ความช่วยเหลือเช่นกัน

2. ปัญหาด้านบุคลากร

ปัญหาที่เกิดจากการขาดความพร้อมของบุคลากร มีลักษณะดังนี้

- บุคลากรส่วนใหญ่ขาดศักยภาพในการปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม

- จำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านนี้โดยตรงนั้น ปัจจุบันหาผู้ที่มีความชำนาญน้อยมาก แม้ว่ามีแต่ก็ติดงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่แล้วค่อนข้างมาก ทำให้การปฏิบัติงานนั้นบุคลากรส่วนใหญ่จึงขาดศักยภาพ บวกกับปัญหาที่มีจำนวนบุคลากร หรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านนี้น้อย

- ปัญหาของเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากงานที่ปฏิบัติร่วมกันนั้นค่อนข้างเครียด แต่แนวทางในการปฏิบัติงานนั้นขาดการสนับสนุนที่จริงจัง จึงทำให้การให้ความช่วยเหลือเป็นไปได้ช้า

3. ปัญหาเกี่ยวกับนโยบาย

ปัญหาที่พบในระดับนโยบายลักษณะการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ มีลักษณะนโยบายส่วนใหญ่ขาดความชัดเจนในการปฏิบัติงานและบางครั้งในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ขาดการสนับสนุนจากนโยบายในหน่วยงานที่ปฏิบัติทำให้การปฏิบัติงานในบางครั้งเป็นไปได้ด้วยความยากในทางปฏิบัติ และอึดอัดในในสภาวะที่เกิดกับจิตใจของผู้ปฏิบัติงาน ทำให้บางครั้งผู้ปฏิบัติงานขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

4. ปัญหาด้านทัศนคติ ดังเช่น นักสังคมสงเคราะห์ท่านหนึ่งให้ความคิดเห็นว่า“ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในกระบวนการให้ความช่วยเหลือนอกจากปัญหาต่างๆแล้วปัญหาอีกด้านคือปัญหาในเรื่องของทัศนคติ ความคิดเห็นทำให้การปฏิบัติงานบางครั้งไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน”

จากความคิดเห็นที่กล่าวมานั้น ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในกระบวนการปฏิบัติงานคือต่างวิชาชีพ บางครั้งทำให้เกิดความต่างในมุมมองและทัศนคติในการให้ความช่วยเหลือได้เช่นกัน “การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้นนอกจากประเด็นปัญหาต่างๆที่กล่าวมานั้น ยังมีปัญหาด้านอื่นๆ อีกคือปัญหาของเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากงานที่ปฏิบัติร่วมกันนั้นค่อนข้างเครียด แต่แนวทางในการปฏิบัติงานนั้นขาดการสนับสนุนที่ได้อย่างจริงจัง ทำให้การให้ความช่วยเหลือเป็นไปอย่างล่าช้า”ความล่าช้าที่เกิดขึ้นเป็นความเครียดอย่างหนึ่งในการบวนการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความยากในการให้ความช่วยเหลือเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ มีลักษณะความสำคัญดังนี้

- การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพควรมีแนวทาง ในการพัฒนาศักยภาพของผู้ร่วมปฏิบัติงานด้านการให้ความช่วยเหลือให้ความต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เนื่องจากแนวทางในการพัฒนานั้นไม่ได้เป็นไปอย่างต่อเนื่องเท่าที่ควร ทำให้ผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่อาจล้า หรือเริ่มไม่เข้าใจในลักษณะงานด้านการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

- ควรมีแนวทางในการปรับปรุง ลักษณะกฎหมายในการให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างครอบคลุมให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากกฎหมายเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถทำให้เกิดกระบวนการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างชัดเจน เนื่องข้อมูลมีตัวบังคับที่ทำให้เกิดกระบวนการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาตามลักษณะปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพตามทัศนะของวิชาชีพตำรวจปัญหาอุปสรรคที่พบในการดำเนินการให้ความช่วยเหลือแบบการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น สามารถสรุปและจำแนกได้ดังนี้

1. ปัญหาในด้านการประสานงาน

จากประเด็นปัญหาต่างๆที่กล่าวมานั้น เป็นปัญหาที่ทำให้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศเกิดความล่าช้า โดยเฉพาะปัญหาด้านการประสานงานซึ่งมีลักษณะของปัญหาดังนี้

1. การปฏิบัติงานเกิดความซ้ำซ้อน
2. บทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติร่วมกันขาดความชัดเจนและขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน

รูปแบบการติดต่อขาดความต่อเนื่องของข้อมูลที่สำคัญต่อรูปแบบการปฏิบัติงานร่วมกันเนื่องจากขาดการติดต่อสื่อสาร ทำให้การรับรู้ของบทบาทหน้าที่ขาดความชัดเจน ดังนั้น งานส่วนใหญ่ที่ปฏิบัติมักขาดความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกัน

2. ปัญหาด้านกระบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติงานนั้น มีลักษณะดังนี้

1. ปัญหาด้านงบประมาณที่ปัจจุบันขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง และชัดเจนทำให้ผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่ขาดแรงใจในการปฏิบัติงาน เนื่องจากงบประมาณส่วนใหญ่ต้องออกเองมากกว่า จะเป็นงบประมาณจากภาครัฐ

2. ปัญหาในด้านวัสดุ อุปกรณ์ในการทำงาน เช่น เทป ถ่าน फिल्म ซึ่งอุปกรณ์สำคัญในการทำงานเกี่ยวกับหลักฐานและพยาน ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ถูกระทำได้ตามกระบวนการทางกฎหมาย

3. ปัญหาในด้านความพร้อมของบุคลากรเป็นปัญหาที่ทำให้การปฏิบัติงานไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เนื่องจาก

1. เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานส่วนใหญ่ ขาดศักยภาพในการปฏิบัติงานร่วมกัน โดยเฉพาะขาดทักษะ ความรู้ ความชำนาญในการปฏิบัติงาน ลักษณะนี้เห็นได้อย่างชัดเจน เนื่องจากการปฏิบัติให้ความช่วยเหลือที่ผ่านมามีลักษณะล่าช้าไม่ทันต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นที่ถูกระทำ

2. การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการ ให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ จำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานด้านนี้โดยตรงมีไม่พอเพียงต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นปัญหาในด้านของนโยบายในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ เนื่องจากการปฏิบัติงานมิได้มีรูปแบบในการสนับสนุนให้เกิดรูปแบบการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ที่สำคัญลักษณะความสำคัญของนโยบายนั้นกลับขาดความต่อเนื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจท่านหนึ่งกล่าวว่า "ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ โดยหลักแล้วเกิดจากความชัดเจนของนโยบายในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร และปัญหาลักษณะก่อนข้างแก้ไขได้ยาก เนื่องจากการปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐนั้น ต้องปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับนโยบายที่ได้กำหนดไว้แต่แรก"

ปัญหาที่กล่าวมาเป็นลักษณะหนึ่งของปัญหาที่เกิดจากขาดความต่อเนื่อง ขาดความชัดเจนในนโยบายในการที่จะสนับสนุนมาสู่การการปฏิบัติงานปัญหาในด้านอื่นที่พบคือ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ เนื่องจากลักษณะก่อนข้างเป็นปัญหาที่นำมาสู่ความเครียดภาวะทางจิตใจของผู้ปฏิบัติงานร่วมกัน

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะวิชาชีพพยาบาล

ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ นั้น ได้มีปัญหาคือ อุปสรรคดังนี้

1. ปัญหาด้านการประสานงาน
2. ปัญหาด้านกระบวนการในแต่ละขั้นตอนในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ
3. ปัญหาด้านความพร้อมของบุคลากร

ปัญหาในการประสานงานนั้น ภายใต้การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ ได้ส่งผลให้เกิดปัญหาในด้านอื่น ๆ ตามมาอย่างชัดเจน เช่น ขาดความชัดเจนในภาระหน้าที่ของตนเอง ทำให้การปฏิบัติงานเกิดความซ้ำซ้อนส่งผลการให้ความช่วยเหลือเกิดความล่าช้าไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร รวมทั้งทำให้ในบางครั้งขาดความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกัน เนื่องจากความไม่รู้ของข้อมูลต่างๆ อย่างชัดเจน การปฏิบัติงานในทีมส่วนใหญ่ยังคงขาดความเข้าใจในทีมสหวิชาชีพ

ปัญหาในด้านกระบวนการในแต่ละขั้นตอนในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ เช่น ปัญหาในด้านงบประมาณ ปัญหาในด้านจำนวนบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานร่วมกัน คุณลักษณะวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนยานพาหนะในการปฏิบัติงาน ปัญหาในขั้นตอนต่างๆ ที่กล่าวมานั้น โดยเฉพาะบุคลากรมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ส่งผลการปฏิบัติขาดความต่อเนื่องและเป็นไปอย่างล่าช้า ส่วนในปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานนั้นมีลักษณะของขาดความพร้อม ซึ่งปัญหาในกรณีเกิดจากการขาดการประสานงานอย่างชัดเจน อีกทั้งปัญหาในการการจัดซื้ออุปกรณ์ดังกล่าว เช่น เทป ถ่าน เป็นต้น โดยเฉพาะในหน่วยงานภาครัฐค่อนข้างเป็นไปอย่างล่าช้า ทั้งนี้ก็เนื่องจากขาดการสนับสนุนทางด้านงบประมาณ งบประมาณส่วนใหญ่มักเป็นงบประมาณส่วนตัวเพื่อความรวดเร็วในการปฏิบัติงาน

ปัญหาด้านความพร้อมของบุคลากรซึ่งประกอบไปด้วยศักยภาพความรู้ทักษะประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพปัจจุบัน โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น การปฏิบัติงานดังกล่าวยังขาดบุคลากรที่มีศักยภาพในการปฏิบัติงานด้านนี้อย่างจริงจัง และถึงมีก็น้อยมากซึ่งไม่เพียงพอต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ส่งผลให้การให้ความช่วยเหลือไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ซึ่งการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพนั้น โดยเฉพาะในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งเป็นเด็กที่ค่อนข้างประสบปัญหาต่างๆ อย่างรอบด้านไม่ว่า จะเป็นปัญหาที่เกิดกับทางร่างกาย ทางจิตใจ ครอบครัว เพื่อน รวมทั้งสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้จะบั่นทอนให้สภาพทางจิตใจแย่ รู้สึกกลัว อาย ส่งผลอย่างเด่นเมื่อปัญหาทางด้านจิตใจมากขึ้นสภาพทางร่างกายก็จะทรุดโทรม ซึ่งปัญหาเหล่านี้ยากเกินที่จะแก้ไขเพียงขั้นตอน

ใดขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น บุคลากรที่จะเข้าร่วมในการปฏิบัติงานนี้ ควรที่จะมีศักยภาพ มีความชำนาญ มีทักษะความรู้ รวมถึงประสบการณ์ในการทำงานอย่างจริงจัง จึงจะสามารถร่วมกัน ดำเนินการให้ความช่วยเหลือเด็กได้อย่างครอบคลุมปัญหาดังกล่าว ซึ่งมีพนักงานอัยการท่านหนึ่ง ได้กล่าวว่า “โดยรวมแล้วบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรม ทางเพศ ยังไม่ได้ตามที่กฎหมายต้องการ เนื่องจากในแต่ละวิชาชีพต่างมีงานประจำของตนเองอยู่ แล้ว” จากคำกล่าวบอกถึงข้อจำกัดในการปฏิบัติงาน ดังนั้นนอกจากศักยภาพของบุคลากรที่เกี่ยวข้องแล้ว บุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านนี้ควรทำด้วยใจที่อยากให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจังจึงจะทำให้ การปฏิบัติงานได้ผลตามเป้าหมาย ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะของพนักงานอัยการ

ปัญหาในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ปัจจุบันยังคงเป็นปัญหาในด้านของการขาดความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่ของตนเอง ทำให้ไม่ทราบบทบาท หน้าที่ในการปฏิบัติงานของตนเองว่ามีขอบเขตมากน้อยแค่ไหนในการ ปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือ ส่งผลให้การปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือล่าช้า และที่สำคัญ ความล่าช้าตรงนี้เป็นผลต่อสภาพจิตใจของเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนและกลายเป็น การยากที่จะให้ความช่วยเหลือต่อไป

ข้อเสนอแนะต่อแนวทางในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ

การปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ควรมีแนวทางในการปฏิบัติงานที่ชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

- ควรมีการอบรมให้ความรู้เพื่อเป็นการเพิ่มทักษะและความชำนาญในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ และในการเลือกบุคลากรมาปฏิบัติในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ ควรมีการคัดสรรบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น
- กระบวนการ ขั้นตอนในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้น ควรมีแนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างครอบคลุมมากยิ่งขึ้นจนกว่าเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศนั้นสามารถกลับดูแลตัวเองได้และกลับไปอยู่ในกลุ่มสังคมของตนเองได้เหมือนเดิม มิใช่หยุดแค่กระบวนการการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายเท่านั้น
- ควรมีแนวทางหรือนโยบายอย่างจริงจังในการปฏิบัติงานแบบสหวิชาชีพ จากกระบวนการควบคุมทางด้านกฎหมาย เช่น ควรมีการประชุมกันอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมทางเพศ อย่างน้อยเดือนละ 1-2 ครั้ง ลักษณะดังกล่าวจะส่งผลต่อแนวทางการสนับสนุนประสานงานอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น